

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2014

Læs inde i bladet:
15. Kommunistiske Verdensmøde side 5-9
Status på fredsarbejdet side 15-17

Indholdsfortegnelse

Seminar om program og strategi	side 4
Klassekampens strategier på dagsordenen i Lissabon	side 5
Til sejr for socialismen i det nye århundrede	side 8
Kommunalvalget	side 10
Det er først nu det svære starter	side 11
Chicago-drengene	side 13
Status på fredsarbejdet	side 15
Fortovsgruppen – et forsøg på at gøre noget virksomt	side 17
Solidaritet	side 18
Kronik: Dansk slavehandel på Guineakysten	side 20
Kultur	side 22
Pensionisternes Kulturforening	side 28
Navne	side 29
Debat	side 30
Nytårshilsener	side 9 og 30

Forsidebilledet: Portugisiske kommunister fejrer Álvaro Cunchals 100 års fødselsdag. Foto: PCP

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub ||||

Skub nr. 1 januar 2013
Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 27. marts 2014

Bladfonden

November 2013:

Steffen Schjørring, Helsingør, liste H50,	kr. 100
Ejnar Olgenkjær, København Ø,	kr. 100
Henning Jakobsen, København S, liste H19,	kr. 600
Konference 3/11,	kr. 300
Agnes Ruben, København N,	kr. 100
Kirsten Fasmer Hansen, Lynge, liste H68,	kr. 200
Claus Johansen, Korsør,	kr. 300
Carsten Rütting Schweitz, København Ø,	kr. 100
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr. 100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 400
Anker Schjerning, Slagelse, salg af 10 DKP-nåle,	kr. 300
Anker Schjerning, Slagelse, indsamlingsliste,	kr. 430
Birthe Hansen, Skovlunde, liste H37,	kr. 300
Nordjysk, indsamlingsfest nov. 2013,	kr. 2.254
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr. 710
Indsamling, LL-møde 15-16/11,	kr. 1.650
Hans Lund, Frederiksberg, 2 indsamlingslister,	kr. 1.600
Henning Jakobsen, København S, liste H19,	kr. 200
Birgit Poulsen, Kastrup, liste H38,	kr. 600
Elsa Mortensen, Næstved, liste H24,	kr. 700
Raymond & Lilli Swing, Frederiksberg,	kr. 100
Jens Fransen, Slagelse, indsamlingsliste,	kr. 400
Helle Lindgaard, Højbjerg,	kr. 200
Kaj Steinicke, Nykøbing F, indsamlingsliste,	kr. 500
Agnethe Falbe, København Ø, liste H13,	kr. 500
Mortens-and 23/11,	kr. 2.218

I alt **kr. 14.962**

December 2013:

Anders Kristensen, København K,	kr. 100
Hovedstadsregionen,	kr. 10.000
Carsten Rütting Schweitz, København Ø,	kr. 100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200
Skub-indsamling 13 Midtjysk,	kr. 15.000

I alt **kr. 25.400**

November-december i alt **kr. 40.362**

Bidrag til DKP's bladfond (dvs. bladene *Skub* og *DKP-nyt*) kan indsættes på giro 5 00 27 53.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Genève-konferencen

Om en lille uges tid eller så – afhængigt af, hvor hurtigt nærværende blad når ud til medlemmer og abonnenter – starter den meget omtalte Genève-konference om Syriens fremtid. Det sker uden de store forhåbninger.

Der har været afholdt mange fredskonferencer i Genève gennem årene – berømt nok Indokina-konferencen i 1954, der skabte nutidens uafhængige Vietnam, men takket være Frankrigs manipulationer til fordel for marionetregeringen i Saigon også fik til resultat, at samme Vietnam måtte kæmpe i endnu tyve år for sin frihed. Om imperialistiske manipulationer også i Syrien får lov til at sabotere kampen for frihed, vides i skrivende stund ikke. Men som sagt – forhåbningerne er ikke store.

Det er de ikke, fordi de stridende parter ikke er til stede, hverken direkte eller indirekte. Den syriske regering deltager godnok; det har USA i to år sat sig imod, men USA gav sig, da det stod klart, at der ikke var nogen opbakning at hente til åben krig mod Syrien. De globale stormagter deltager (det gjorde de også i 1954), og selv den regionale stormagt Iran har fået lov at komme med; også på det punkt ser USA ud til at måtte give sig. Selv Danmark regner tilsyneladende med at komme til at spille en rolle; det skal man næppe vente sig noget positivt af (jvf. Carsten Andersens oplæg om fredsbevægelsens status inde i bladet).

Men den syriske regerings modstandere på slagmarken deltager ikke. Det har i hvert fald været udmeldingerne hidtil. Den såkaldt sekulære (dvs. verdslige) oprørsbevægelse, den »Frie Syriske Hær« og dens politiske gren, den Syriske Nationalkoalition, har fra starten proklameret, at den ikke vil forhandle med Assad, og har dermed i realiteten sat sig selv uden for spillet. Ganske vist forlyder det, at Nationalkoalitionen kommer, men det regnes (igen i skrivende stund) ingeniende for sikkert.

Det betyder nok heller ikke så meget, for den Frie Syriske Hær spiller ingen større rolle på slagmarken; her er den i vidt omfang fortrængt af islamistiske grupper: Islamisk Front, al Nusra og den gruppe, der kalder sig den Islamiske Stat i Irak og Syrien (ISIS). Især den sidste har på det seneste påkaldt sig opmærksomhed, fordi den ved siden af det område i det nordøstlige Syrien, som den holder besat, også har taget magten i de tilgrænsende dele af Irak med Fallujah som den vigtigste by. Her praktiserer gruppen den »islamiske stat«, som ifølge dens navn er dens mål, og det har bragt den i modsætning til de øvrige grupperinger blandt »oprørerne«.

De ønsker ganske vist også en eller anden form for »islamisk stat«, men på andre præmisser: Islamisk Front vil have en islamisk stat i Syrien og kun dér, mens al Nusra, der er en aflægger af al Qaeda, som denne ønsker et verdensomspændende kalifat. Heller ikke den Frie Syriske Hær er så verdslig, som den herhjemme gøres til, men er først og fremmest i lommen på Tyrkiet, som har sin egen form for islamistisk styre, der ganske vist lige nu knager gevaldigt i fugerne. Derfor ligger disse fire grupperinger inden for det syriske »oprør« lige nu i indbyrdes krig lige så meget, som de ligger i krig med Damaskus – og med det libanesiske Hizbollah (selv islamistisk, men af shiitisk observans) og de syriske kurdere, der har deres helt egen dagsorden og er allierede med PKK. Forvirret? Det er der også andre, der er.

Det gælder ikke mindst den amerikanske regering, som nu må se de våben, den og dens allierede har udstyret »oprørerne« med, vendt mod det styre, som den selv har indsat i Irak. USA høster frugten af tredive års opportunistisk satsning på jihadistiske og islamistiske grupper i kampen mod fremskridt og fred i Mellemøsten og står i dag som troldmandens berømte lærling, der ikke evnede at styre de kræfter, han havde sluppet løs. USA blev nødt til at sætte sig til forhandlingsbordet med Bashar al Assad og bliver måske i sidste ende også nødt til at støtte al Assad som »det mindste onde« (Herbert Pundik i *Politiken*). Så har USA for alvor tabt i Mellemøsten.

Vi skal ikke her forsøge at spørge om udfaldet af den konference, der om få dage starter i Genève. Det er et stort fremskridt, at den overhovedet kom i stand – et fremskridt, der skyldtes, at Obama og Thorning Schmidt til deres overraskelse opdagede, at de stod alene i deres ønske om krig og om at gentage Afghanistan, Irak og Libyen i Syrien.

Indbydelse til seminar om program og strategi

DKP's landsledelse arrangerer **lørdag 25. januar kl. 13 - 18** et seminar om en række vigtige strategiske og programmatisk spørgsmål, som er sat til debat i Enhedslisten og andre steder på venstrefløjen. Seminaret holdes i fagforeningen **BMJF's lokaler, Mølle Alle 26 i Valby i København** og er åbent for alle interesserede.

Et vigtigt udgangspunkt for debatterne på seminaret bliver det udkast til et nyt principprogram for Enhedslisten, som i slutningen af oktober blev rundsendt til Enhedslistens medlemmer og som bl.a. er tilgængeligt på netportalen Modkraft via linket: <http://modkraft.dk/artikel/udkast-til-principprogram>.

Redaktionen på net-tidsskriftet Kritisk Debat har i flere indlæg peget på, at socialdemokratiens dybe krise gør det nødvendigt at få diskuteret en ny politisk venstrefløjstrategi. F.eks. i en tankevækkende artikel fra 15. oktober »En socialdemokratisk epoke i zenit – fem udfordringer til venstrefløjen«: http://kritiskdebat.dk/articles.php?article_id=1301

Bjarne Rasmussen og undertegnede har på vegne af seminarets forberedelsesgruppe udarbejdet et diskussionsoplæg om tre centrale temaer i debatten. Det ligger på DKP's hjemmeside: <https://dkp.dk/forum/viewtopic.php?f=4&t=17&sid=57837c72c04687c123be5e7ae01952c5>

Formålet med DKP's seminar den 25. januar er at få mange flere på banen med gode bidrag, som kan bruges i udviklingen af stærke politiske alternativer til den aggressive danske, europæiske og globale kapitalisme.

Der er tilsagn om **seminaroplæg** fra:

- **Niels Rosendal**, mangeårigt medlem af såvel DKP som Enhedslisten.
- **Mikael Hertoft**, der er medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse.
- **Jan Helbak** fra redaktionen på *Kritisk Debat*

Om aftenen efter seminarets afslutning arrangeres fælles **spisning** og **socialt samvær**, hvor den kommunistiske forfatter **Klaus Haase** giver smagsprøver fra sin nye satiriske bog »*Men nogen har valgt dem ind*«. Harmonikaspilleren **Nils Makela Pedersen** spiller for til nogle røde sange. Prisen for en lækker aftensmenu er 100 kr. Et eventuelt overskud på arrangementet vil blive delt ligeligt mellem dagbladet *Arbejderen* og DKP's kvartalsblad *Skub*.

Hvis du vil spise med lørdag aften, bedes du af hensyn til de praktiske forberedelser forhåndstilmelde dig – helst senest tirsdag den 21. januar – hos undertegnede eller Gerhard Wehlitz, tel. 30 63 71 18, epost: gewe@live.dk

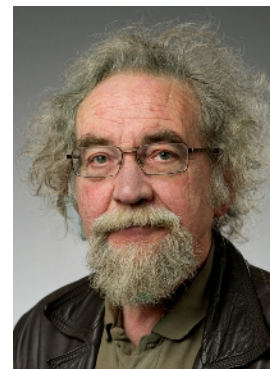
Anker Schjerning

Mikael Hertoft

Jan Helbak

Niels Rosendal

Der indkaldes til

Landsledelsesmøde i DKP

Sted: BJMF, Møllegade 26, Kbh. Valby

Tid: 25.-26. januar 2014

Lørdag arbejdes kl. 10-12, og om eftermiddagen følges der op med seminar og *fest*, se annoncen her på siden.

Søndag kl. 9-15 behandles bl.a. det kommunalpolitiske arbejde, den politiske situation (herunder konklusion på strategi-udviklingsåret) og forårets overenskomstforhandlinger.

Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP.

Klassekampens strategier på dagsordenen i Lissabon

Det 15. Internationale Møde for Kommunistiske og Arbejderpartier – eller det 15. Kommunistiske Verdensmøde – blev afholdt i dagene 8.-10. november i Lissabon, hvor det Portugisiske Kommunistiske Parti var værter. 75 partier fra 63 lande deltog i mødet. Fra DKP deltog Henrik Stamer Hedin og Henning Jakobsen.

Af Henning Jakobsen

Fredag den 8. november kunne generalsekretær i det Portugisiske Kommunistiske Parti (PCP), Jerónimo de Sousa, byde velkommen til Lissabon, hvor det 15. Internationale Møde for Kommunistiske- og Arbejderpartier fandt sted. PCP er et af de største kommunistiske partier i Europa med op mod 70.000 medlemmer og udgiver ugeavisen *Avante!*. Hvert år afholdes der bladfestival med flere hundredetusinde besøgende. Partiet blev stiftet i 1921, forbudt efter militærkuppet i 1926 og først legaliseret igen efter Nellikerevolutionen i 1974. Det var således et politisk og organisatorisk velafprøvet og stærkt partiapparat, som stod for værtsskabet for delegationer fra de i alt 75 partier fra 63 lande, som deltog i dette års internationale møde. Mødet var inddelt i en række punkter. Først var der beretninger fra de deltagende partier, der dog skulle forholde sig til det relativt brede mødetema: *Uddybningen af den kapitalistiske krise, arbejderklassens rolle og kommunisternes opgaver i kampen for arbejdernes og folkenes rettigheder. Imperialismens offensiv, genopbygningen af kræfter på internationalt niveau, det nationale spørgsmål, klassekampen og kampen for socialisme.* Efterfølgende (fra lørdag eftermiddag) blev et udkast til fælleserklæring fra PCP diskuteret, men da der ikke kunne opnås enighed, konsensus, måtte det opgives, og det blev i stedet PCP's rolle som værtsparti at udsende en pressemeddelelse med værtspartiets konklusioner fra mødet, ligesom PCP så samtidig fremlagde en resolution, der indeholdt noget af indholdet fra den manglende fælleserklæring, til underskrift fra de partier, bl.a. DKP, der valgte at støtte denne resolution. 55 partier nåede på selve mødet at tilslutte sig resolutionen. Baggrunden for den manglende enhed lå i en uenighed i dén arbejdsgruppe med 11 partier, der forberedte dette års internationale møde og som almindeligvis ville have udsendt et forslag til fælleserklæring. Grækenlands Kommunistiske Parti (KKE) var meget uenig i store dele af PCP's udkast til erklæring; f.eks. så KKE et behov for at stemple sociale bevægelser som »de indignerede« som reaktionære og integrationsprocesserne i Latinamerika (i det mindste MERCOSUR og UNASUR) som underkastelse under brasiliansk imperialismisme samt for en principiel afvisning af det nyttige i mellempositioner, -processer eller tilstande (angiveligt som f.eks. antimonopolistisk demokrati), der ikke indebærer arbejderklassens umiddelbare magtovertagelse undervejs i kampen for socialisme. Disse modsætninger var for store til at kunne overvindes i en meningsfyldt fælleserklæring. Til slut blev der dog i enighed vedtaget et sæt forslag til *fælles og sammenfaldende ageren* i klassekampen internationalt det kommende års tid. Arbejdsgruppens sammensætning blev efter nogen diskussion fastlagt

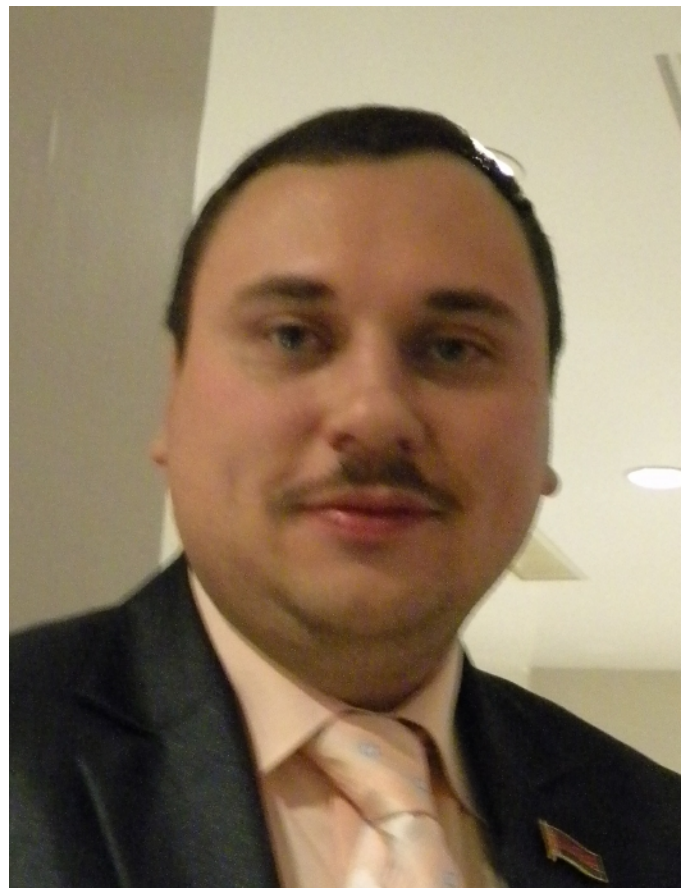
for det næste år – og gruppen modtog tre forslag til mødested for det 16. Internationale Møde for Kommunistiske- og Arbejderpartier i 2014: Ukraine, Tyrkiet eller Equador. Efter mødet blev der søndag eftermiddag afholdt et stort mindstævne i Lissabon i anledning af PCP's tidligere (og afdøde) generalsekretær Álvaro Cunhals 100 års fødselsdag.

Indtryk fra en verdensbevægelse

De fleste af de 75 partier, som deltog på det internationale møde, fremlagde interessante oplysninger, holdninger og strategier vedrørende situationen i klassekampen. Her følger et lille udvalg af disse.

Australiens Kommunistiske Partis repræsentant talte bl.a. om den amerikansk-ledede imperialismes krigstrusler, bl.a. med den øgede militære tilstedeværelse i Stillehavet i samarbejde med bl.a. den australske regering. Som reelt eksisterende alternativer fremhævedes BRICS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) og ALBA-samarbejdet i Latinamerika. Også Muammar Gaddafi havde forsøgt at grundlægge en slags alternativ i Afrika med en fælles valuta, før han blev afsat og myrdet af imperialisterne.

Belgiens Arbejderpartis repræsentant, Baudouin Deckers, talte om den kapitalistiske krise, hvor de dominerende virksomheder fortsat tjener masser af penge, betaler meget lidt i skat og samtidig fyrer arbejdere i hobetal.

Andrei Krasilnikov, Hvideruslands KP

Hvideruslands Kommunistiske Partis repræsentant berettede, at den forventede leder af den hviderussiske delegation på mødet var blevet nægtet indrejsevisum i Portugal. I øvrigt blev det slået fast, at Hviderusland i modsætning til de øvrige tidligere sovjetrepublikker havde formået at holde fast i meget af den sociale tryghed, som var i Sovjetunionen.

Brasiliens Kommunistiske Partis (PCdoB's) repræsentant, Ronaldo Carmona, fremhævede BRICS-landenes fremvoksende rolle og samarbejde, hvor indbyrdes handel foregår i de nationale valutaer i stedet for dollars – endnu et bidrag til USA's nedtur som den altdominerende magt. PCdoB deltager på én gang i den brasilianske regering og styrkelsen af de latinamerikanske landes indbyrdes alliancer – og støtter samtidig de folkelige krav om flere og hurtigere forandringer frem mod socialisme.

Bulgariens Kommunistiske Parti fandt tiden inde til en gendannelse af *Komintern* for at skabe et fælles teoretisk og organisatorisk grundlag for verdensbevægelsen. En lignende idé var i øvrigt indeholdt i dén hilsen, som *Sveriges Kommunistiske Parti* havde sendt til mødet.

Argentinas Kommunistiske Partis repræsentant, Gustavo Panasiuk, konstaterede, at den senile kapitalisme er i krise. Den styrkede latinamerikanske enhed, hvor Argentina er medlem af MERCOSUR og UNASUR samt observatør i ALBA, er en enhed vendt mod USA-imperialismen, men der skal fortsat ikke mindst arbejdes for en overvindelse af de dybe sociale forskelle.

Böhmen og Mährens Kommunistiske Partis repræsentant glædede sig over at partiet var blevet det tredjestørste ved det tjekkiske parlamentsvalg. Teoriens og praksissens indbyrdes og gensidige afhængighed blev slået fast, ligesom partiet fandt det uomgængeligt at samarbejde med øvrige venstrekræfter.

Chiles Kommunistiske Parti markerer i 2013 40-året for Pinochets kup og bygger fortsat i sin politik på nogle af de bedste erfaringer fra Folkeenheden (årene inden militærkuppet) og vil fortsat arbejde for en bred enhed mod reaktionen. Til det aktuelle præsidentvalg støtter partiet i en bred alliance den tidligere præsident Michelle Bachelet og vil derefter arbejde for en ændring af den chilenske forfatning, som stammer fra årene med Pinochets diktatur.

Kinas Kommunistiske Partis repræsentant glædede sig over det ændrede globale styrkeforhold og understregede nødvendigheden af at tæmme den uhæmmede kapitalisme. I Kina arbejdes der for en kombination af marked og kontrol. Kina vil fortsat føre en international politik baseret på ikke-indblanding, men vil omvendt gerne styrke samarbejdet med *progressive* kræfter internationalt.

Ægyptens Kommunistiske Partis generalsekretær, Salah Adly, betegnede omstyrningen af den ægyptiske præsident Mursi som *den 2. revolutionære bølge* (den første bølge væltede Mubarak). Imidlertid vil den nye teknokratiske regering, ifølge partiet, heller ikke tilfredsstille de folkelige krav.

Ecuadors Kommunistiske Partis generalsekretær, Winstion Alarcón, var som andre latinamerikanske partier inde på nyten af den latinamerikanske integrationsproces. Cuba fik en særlig tak på vejen for dette lands mangeårige kamp for revolutionen, men først og fremmest fremhævedes den generelle udvikling i Latinamerika med dannelsen af ALBA og MERCOSUR som en

kamp for uafhængighed, også fra IMF og Verdensbanken. Partiet så i øvrigt frem til landets værtskab for Verdensungdomsfestivalen i december 2013.

Cataloniens Kommunistiske Partis repræsentant fortalte om krisens asociale konsekvenser i hjemlandet med høj arbejdsløshed og øget fattigdom. Men samtidig erkendes det nødvendige i, parallelt med den traditionelle nationale modstand med krav om frigørelse fra den reaktionære politik fra Madrid, også at kæmpe for frigørelse, når politikken dikteres fra Bruxelles eller Frankfurt.

USA's Kommunistiske Partis repræsentant, Susan Webb, glædede sig over den øgede skepsis og modstand mod krige, selv blandt tidligere »høge« i USA. Vedrørende den parlamentariske situation bemærkedes det, at selv om begge parlamentarisk betydende partier (Republikanerne og Demokraterne) er domineret af økonomisk liberalistiske kræfter, ville det være sekterisk og farligt ikke at notere en vis forskel partierne imellem – en forskel, der ifølge CPUSA undertiden gør det muligt for kommunister at arbejde med andre venstrekræfter i det demokratiske parti.

Finlands Kommunistiske Partis formand, Juha-Pekka Väisänen, fortalte om kampen mod EU's diktatur, som SKP bl.a. vil bekæmpe gennem sin egen opstilling til EU-parlamentet i 2014.

Det Franske Kommunistiske Partis repræsentant talte om nødvendigheden af at mobilisere mod den Transatlantiske Union (mellem EU og USA), ligesom han glædede sig over at europæisk LO (ETUC) for første gang var gået imod EU's traktatplaner.

Georgiens Forenede Kommunistiske Partis repræsentant, Elita Kachaturova, fortalte om situationen i landet, der betegnes som »det andet Israel« med klare fascistiske tendenser og (i det mindste i praksis) forbud mod kommunistiske aktiviteter.

John Foster, Storbritanniens KP

Storbritanniens Kommunistiske Partis internationale sekretær, John Foster, oplyste at reallønnen i Storbritannien er faldet med 11 % siden 2008, mere end i andre europæiske lande udover Grækenland og Portugal. Fagbevægelsens organisatoriske og økonomiske bånd – der i Storbritannien kun rækker til Labour-partiet – angribes (ligesom det sker i Danmark – *HJ*) af den herskende klasse med det formål at demobilisere arbejderklassen og afpolitiserer fagbevægelsen, forklarede John Foster.

Israels Kommunistiske Partis repræsentant, Ofer Cassif, indledte sin tale med, udover de portugisiske værter, også at hilse de (tilstedeværende) libanesiske og syriske partier og hylde dem for deres fortsatte kamp mod imperialistisk og zionistisk intervention, for et frit Libanon og et frit Syrien.

Folkets Revolutionære Partis (det regerende parti i Laos) repræsentant, Thongsavanh Phomvihane, fortalte lidt spagfærdigt om anstrengelserne med skridt for skridt at forbedre folkets levestandard.

Det Libanesiske Kommunistiske Partis andenssekretær, Marie-Nassif Debs, gjorde opmærksom på, at selv om BRICS-lande som Kina og Brasilien måske indtager antiimperialistiske holdninger er der langt til situationen efter Anden Verdenskrig, hvor Sovjetunionen på mange felter kunne konfrontere imperialismen.

Ali Ruckert, Luxemburgs KP

Luxemburgs Kommunistiske Partis (KPL's) formand, Ali Ruckert, fortalte bl.a. om det nyligt afholdte parlamentsvalg i Luxemburg, hvor KPL stillede selvstændigt op under sloganet »Mennesket før profit – arbejde og social tryghed til alle« og angreb venstrepartiet for det utilstrækkelige i at foretage reformer. I visse dele af Luxemburg nåede det relativt stærke KPL,

der også udgiver sit eget dagblad, *Zeitung vom Lëtzebuurger Vollek*, 2,6 % af stemmerne, men ikke nok til at få en plads i parlamentet.

Guadeloupes Kommunistiske Partis repræsentant fokuserede i sin tale på kampen for uafhængighed fra Frankrig, herunder på kravet om igen at blive betragtet som en koloni (og ikke et amt i Frankrig), så man kan vende tilbage til den internationale liste over områder, der skal afkoloniseres. En resolution om emnet blev også fremlagt på mødet.

Norges Kommunistiske Partis unge repræsentant, Adrian Larsen Steiboe, fortalte om kampen mod imperialismen og konkret mod NATO, som NKP sammen med den norske fredsbevægelse går i spidsen for. NKP går endvidere ind for at Norge ikke bare forbliver udenfor EU, men også forlader den EØS-aftale, der betyder at Norge underlægger sig EU's direktiver, forklarede Adrian Larsen Steiboe.

Det Peruvianske Kommunistiske Partis repræsentant, Florentino Tello Quispe, startede med at slå fast, at Sovjetunionens opløsning og nedlæggelsen af Warszawapagten og COMECON var den største geopolitiske katastrofe i det tyvende århundrede – en katastrofe, som har ført til imperialismens sejrsgang. De tilbageværende socialistiske lande har dog fortsat stor positiv betydning. Især fremhævede peruvianeren det vigtige i at Kina holdt stand mod kupforsøget i 1989. Også samarbejdet mellem en række latinamerikanske lande fremhævedes som fremadrettet.

Den Russiske Føderations Kommunistiske Partis (KPRF's) repræsentant konstaterede at arbejderklassen internationalt, både i de rige lande og den tredje verden, udgør den vigtigste revolutionære kraft. De kommunistiske partier er internationalister, og derfor er klasse-solidaritet centralt. CPRF arbejder for en fredelig samfundsforandring, men er ikke afvisende overfor en *revolutionær* samfundsforandring, sluttede han.

Det Syriske Kommunistiske Partis generalsekretær, Anmar Bagdache, gennemgik imperialismens militære nederlag i Vietnam, Libanon og Irak, der alle tre steder har ført til militær tilbagetrækning. Det Syriske Kommunistiske Parti deltager aktivt i forsvaret af Syrien mod den imperialistiske aggression, forsikrede generalsekretæren og erklærede: »Syrien vil ikke knæle...«

Sri Lankas Kommunistiske Partis formand, Raja Collure, glædede sig over, at freden og stabiliteten har sænket sig over Sri Lanka, men alle problemer er ikke løst. Forsoningsprocessen (efter krigen i Sri Lanka) er f.eks. ganske vanskelig og langtrukket, forklarede formanden for partiet, der har to ministre i den srilankanske regering. Også BRICS-landenes rolle som modspiller til USA-imperialismen blev fremhævet.

Uruguay's Kommunistiske Partis repræsentant, Daniel Coira, fortalte om partiets strategi for opbygningen af et avanceret demokrati (der minder om det velkendte begreb antimonopolistisk demokrati), som skal udvikles til socialisme og kommunisme. Det pointeredes, at der findes forskellige veje til socialismen. Ikke mindst klassefjendens modstand har jo også indflydelse på disse veje. Uruguay's Kommunistiske Parti deltager gerne i brede bevægelser og regeringer, men lader ikke sine hænder binde.

Til sejr for socialismen i det nye århundrede

DKP's formand holdt denne tale på verdensmødet i Lissabon

Af *Henrik Stamer Hedin*

Et spørgsmål, vi har stillet os på disse møder siden begyndelsen af den indeværende verdenskrise, er: Har krisen sat socialismen på dagsordenen? Er betingelserne modne for et nyt revolutionært opsving?

For tre år siden fremhævede vi i Tshwane-erklæringen overgangen fra kapitalisme til socialisme som en nødvendighed for civilisationen. Og for to år siden udtalte vi i Athen på det møde, vi kaldte »Socialismen er fremtiden!«: »I dag er tiden moden til, at der kan opbygges vidtstrakte samfundsmæssige antimonopolistiske og anti-imperialistiske forbund, der er i stand til at [...] fremhjelpe dybtgående progressive, radikale og revolutionære forandringer.«

Hvordan ser disse forbund eller klassealliancer så ud?

Verdshistoriens store revolutioner forløber i bølger. Hver enkelt af disse bølger er karakteriseret ved en specifik koalition af revolutionære klasser, der gennemfører en specifik forandring af samfundet i en række lande. Så har det revolutionære fremstød udtømt sin kraft og ophører, og verden indtræder i en ny ligevægtstilstand, så at sige, eller ligefrem i en fase af

kontrarevolutioner, der ophæver nogle af de revolutionære landvindinger, men ikke dem alle. Vi befinder os lige nu i en sådan fase af kontrarevolutioner – eller måske er vi allerede på tærsklen til at forlade den til fordel for en ny revolutionær bølge.

Dette mønster kan spores mere end et halvt årtusind tilbage, og det er et spændende emne. Men det er ikke det, jeg vil tale om. Jeg vil tale om den seneste revolutionære bølge, det i det 20. århundrede, og om den kommende.

Den revolutionære bølge, vi har været vidner til op gennem det meste af det 20. århundrede, var karakteriseret ved en alliance mellem arbejdere og bønder. Det er næsten banalt at konstatere det. Det er en kendsgerning, vi alle er fortrolige med. Vi er også fortrolige med de store resultater, som denne revolutionære alliance opnåede: Oktoberrevolutionen og Sovjetunionen, fremkomsten af arbejder- og bonderepublikker, de første skridt mod opbygning af socialismen i en tredjedel af verden. Selv i lande som mit eget, hvor forandringerne ikke tog revolutionær form, var det en alliance af arbejdere og småbønder, der greb magten og formede fremskridtet, inspireret af socialismen eller socialistiske idealer.

Denne historiske epoke, eller rettere dens centrale fase, hvor det revolutionære fremstød var i besiddelse af sin fulde kraft, varede groft taget fra 1917 til 1959. Den cubanske revolution var den sidste af denne æras store, sejrige revolutioner; senere

Verdensmødet sluttede af med en mindehøjtidelighed for PCP's legendariske generalsekretær Alvaro Cunhal. Højtideligheden samlede tusinder af partiaktivister i Lissabons store tyrefægterarena. Foto: PCP.

revolutionære opstande, f.eks. i 70'erne, blev enten slået ned eller havde ikke styrke til at gå hele vejen til socialismen. Alliancen mellem arbejdere og bønder var i færd med at miste sin kraft til at igangsætte revolutionær forandring. Få årtier senere satte kontrarevolutionen ind.

Hvad er årsagen hertil? Verden over findes der stadig arbejdere og bønder; de er stadig undertrykte og udbyttede. I mange lande udgør alliancen mellem arbejdere og bønder stadig et relevant perspektiv. Men i et antal lande, herunder nogle af de højest udviklede, er der indtrådt en drastisk forandring i samfundets klassestruktur.

I mit eget land f.eks., Danmark – et land, der er verdensberømt for en landbrugsproduktion af høj kvalitet – er der ingen bønder tilbage. Der er ikke længere nogen bondestand. Landmændene er få i tal, de ejer meget store ejendomme og råder over enorme kapitaler. De er ikke længere bønder, de er højt specialiserede forretningsdrivende. De er heller ikke kapitalister, for den kapital, de råder over, er ikke deres egen; de er dybt forgældede. Trods de store ejendomme, de driver, har de ingen eller meget få ansatte; de dyrker selv jorden og passer selv kvæget. Men de er ikke arbejdere, for de har ingen arbejdsgiver. I en vis forstand bliver de stadig udbyttest, for de betaler store beløb i rente til deres banker og kreditforeninger. Men lønningen på deres situation ligger ikke i kollektivismen, men i yderligere koncentration og kapitalisering. Sådan opfatter de det i det mindste selv, og de handler i overensstemmelse hermed. Derfor bliver de færre og færre og mister mere og mere af deres politiske indflydelse; de liberale og radikale partier, som tidligere baserede deres eksistens på bondestanden, er stadig indflydelsesrige, men de har nu deres vælgermæssige hovedvægt i byernes velstående mellemlag og til dels i tilbagestående dele af arbejderklassen. Den siddende danske regering består stadig af socialdemokrater og radikale, den traditionelle arbejder- og

bondealliance; men de radikale er ikke længere et bondeparti, og alliancens politik ligger derfor nu langt til højre for, hvad den gjorde tidligere.

Denne bondestandens forsvinden er ikke begrænset til nogle få velstående og højtudviklede lande. Den optræder også på lidt andre måder i mindre udviklede lande. Også her finder der en koncentration og specialisering sted i landbruget, men bonde-masserne står i vidt omfang uden for denne udvikling; de forjages fra jorden og tvinges til at flytte ind til de enorme og voksende slumkvarterer omkring de store byer, hvor de lever deres liv som et moderne pjaltproletariat. Vi beskrev denne udvikling i Tshwane-erklæringen.

Hvis bondestanden således er ved at forsvinde, er det ikke noget under, at alliancen mellem arbejdere og bønder er i færd med at miste sin revolutionære kraft. Hvad kommer der i stedet? Hvor må arbejderklassen søge sine allierede i de kampe, der venter? Hvordan smeder vi den alliance, der er i stand til at stille sig bag det 21. århundredes revolutionære fremstød? Hvilken revolutionær strategi bliver der brug for?

Mit parti behandlede dette problem på sin 33. kongres sidste år og besluttede at gennemføre et »strategiudviklingsår«. Det står vi stadig midt i, men som et lille parti tvivler jeg på, at vi vil være i stand til at give et endeligt svar på problemet. Måske er der oven i købet andre partier med større ressourcer, som vil være i stand til at stille problemet mere præcist op, end jeg har gjort det. Men jeg tror, at vi bliver nødt til at tænke over disse ting i den kommunistiske verdensbevægelse. I løbet af et par årtier, om ikke før, er en ny bølge af revolutionære kampe over os. De kommunistiske partier må væbne sig til sejr – til sejr for socialismen i det nye århundrede.

Oversat fra engelsk

Flere nytårshilsener side 30-32.

Ni kommunister valgt til landets kommunale råd

27 medlemmer af DKP var opstillet ved kommunalvalget 19. november 2013, og 9 blev valgt

Af Anker Schjerning

Kommunalvalget i november 1989 var sidste gang medlemmer af Danmarks kommunistiske Parti opstillede på partiets egen valgliste, der havde bogstavbetegnelsen K. Ved den lejlighed fik DKP's K-liste f.eks. indvalgt 2 repræsentanter i Slagelse Byråd. Ved alle efterfølgende folketings- og kommunalvalg har medlemmer af DKP været kandidater på Enhedslistens liste Ø, lokale tvær-socialistiske fælleslister, kommunistiske fælleslister eller andre venstrefløjslister.

I det nedenstående bringes personlige stemmetal for de medlemmer af DKP, der var opstillet som kandidater til en af de 98 kommunalbestyrelser eller et af de 5 regionale råd. Tallene er hentet fra den officielle kommunale valgstatistik på www.kmdvalg.dk.

Ni af de opstillede DKP-medlemmer opnåede valg – deres navn er angivet med rød skrift.

Navn og by	Valgliste	Personligt stemmetal	Jan Jakobsen (Ringsted)	Enhedslisten (Ø)	177
------------	-----------	----------------------	-------------------------	------------------	-----

Hovedstadsregionen

Lyngby-Tårnbæk Kommune

Henrik Bang (Nærum) Enhedslisten (Ø) 315

Rudersdal Kommune

Jacob Jensen (Birkerød) Enhedslisten (Ø) 172
Luis Monteiro (Birkerød) Enhedslisten (Ø) 63

Hillerød Kommune

Tue Tortzen (Hillerød) Fælleslisten (T) 960

Gribskov Kommune

Michael Hemming Nielsen (Gilleleje) Enhedslisten (Ø) 284

Halsnæs Kommune

Jørgen Holm Tved (Frederiksværk) Enhedslisten (Ø) 114

Region Sjælland

Slagelse Kommune

Jens Fransen (Slagelse) Enhedslisten (Ø) 56

Sorø Kommune

Grethe Kistrup Møller (Sorø) Enhedslisten (Ø) 212
Michael Kræmmer (Sorø) Enhedslisten (Ø) 31

Ringsted Kommune

Jan Jakobsen (Ringsted) Enhedslisten (Ø) 283

Køge Kommune

Niels Rolskov (Tessebølle) Enhedslisten (Ø) 282

Vordingborg Kommune

Gorm Søndergaard (Vordingborg) Enhedslisten (Ø) 78

Guldborgsund Kommune

Christian Tastrup (Horbelev) Enhedslisten (Ø) 115

Regionsrådet i Region Sjælland

Bruno Jerup (Næstved) Enhedslisten (Ø) 2809
Anker Schjerning (Slagelse) Enhedslisten (Ø) 171
Christian Tastrup (Horbelev) Enhedslisten (Ø) 82
Niels Rolskov (Tessebølle) Enhedslisten (Ø) 456

Region Nordjylland

Aalborg Kommune

Gitte Thomsen (Nørresundby) Enhedslisten (Ø) 36

Regionsrådet i Region Nordjylland

Gitte Thomsen (Nørresundby) Enhedslisten (Ø) 58

Region Midtjylland

Aarhus Kommune

Ole Vad Odgaard (Brabrand) Enhedslisten (Ø) 40

Randers Kommune

Ole Lundbøl Velfærdslisten 25
Ingolf Rasmussen Velfærdslisten 10
Helle Aagaard Velfærdslisten 28
Susanne Lundbøl Velfærdslisten 11

Odder Kommune

Jens Erik Buur (Hov) Enhedslisten (Ø) 92

Regionsrådet i Region Midtjylland

Kjeld G. Christensen (Aarhus) Enhedslisten (Ø) 317

Region Syddanmark

Svendborg Kommune

Knud Clemmensen Enhedslisten (Ø) 83

Haderslev Kommune

Henrik Jepsen (Haderslev) Enhedslisten (Ø) 115

Esbjerg Kommune

John Littau (Esbjerg) Enhedslisten (Ø) 48
Henrik Nisbeth (Esbjerg) Enhedslisten (Ø) 23

Regionsrådet i Region Syddanmark

John Littau (Esbjerg) Enhedslisten (Ø) 1051
Henrik Jepsen (Haderslev) Enhedslisten (Ø) 348
Henrik Nisbeth (Esbjerg) Enhedslisten (Ø) 191

Det er først nu det svære starter

Som det fremgår af oversigten over stemmetallene for de opstillede kommunister, var Jan Jakobsen i Ringsted blandt dem, der blev valgt. Vi håber i årets løb at kunne bringe enten interviews med eller præsentationsartikler af alle de ni valgte; her er en start.

Af Jan Jakobsen

Her i det nye år er der god grund til at gøre sig nogle tanker om den politiske situation i Danmark. Valgene til regions- og byrådsatte i en hidtil uhørt grad Enhedslisten ind i disse råd. Enhedslisten fik på landsplan 6,9 pct. af stemmerne, er repræsenteret i 76 kommuner og har i alt 134 by- og regionsrødder. Heraf er 9 medlemmer af DKP. Det er godt gået.

Det giver mulighed for også at arbejde parlamentarisk disse steder. Det er dog langt fra det samme som at konkludere, at der nu er sat gang i den proces, der giver Danmark et ordentligt skub i retning af det socialistiske samfund, som er vores mål.

Erfaringer fra valgene

Vi må konstatere, at tilstrømningen af vælgere til Enhedslisten i høj grad bygger mere på et fravalg end et tilvalg. Mange vælgere føler sig svigtet af både Socialdemokraterne og SF, der ikke har forsvaret de grundlæggende rettigheder, som har været en del af vores velfærdmodel. En række såkaldte »reformer«, der i virkeligheden er slet skjulte besparelser, har hentet en stor del af deres tankegods hos den forrige regering. Det gælder bl.a. den såkaldte førtidspensionsreform og fleksjobreform, der var udtænkt under en regering først ledet af Fogh og så af Løkke. De øvrige reformer omkring kontanthjælp og dagpenge har ikke gjort det lettere. »Reformerne« og det faktisk, at mange mennesker har mistet hele grundlaget for deres forsørgelse som følge af ændringer i dagpengene, øger ikke tilliden til regeringen. Mange vælgere har vendt den ryggen. Nogle har bevæget sig mod højre. Andre gik til Enhedslisten med forventningen, at vi stopper det skred i velfærden, som er konsekvensen.

Endemål og delmål

Det ligner umiddelbart situationen, hvor SF i det første årti af 2000 også øgede sin vælgerskare. Det eneste SF omsatte situationen til, var et krav om indflydelse på en regering. Da de så kom med, vidste de ikke, hvad de skulle bruge »magten« til. Den situation står EL ikke i. Vi har både delmål og ved, hvor vi skal hen – og står ved det.

Der er dog flere forhindringer. En af dem er, at mange af de vælgere, vi har fået fra S og SF, mere har valgt fra end valgt til. De har stemt på EL fordi de partier, de ellers ville stemme på, har svigtet i en grad, der gør, at man ikke fortsat kan stemme på dem. Man har dog fortsat ønsket at stemme til venstre for midten. Det er ikke et »problem«, men vi bør være opmærk-

somme på det, fordi forventningen er, at vi stopper skredet i velfærden. Det er jo (heldigvis) en del af vores politik, men vi stopper jo ikke dér, og arbejder for en grundlæggende ændring af samfundet. Alle vores vælgere er ikke nødvendigvis enige i det.

Desuden sker der en masse internt i både S og SF, som vi ikke kan udelukke ender med, at man kan tage nogle af de stemmer tilbage, som man har mistet. En nylig undersøgelse viser, at kun 16% af vælgerne i øjeblikket har tillid til, at Helle Thorning Schmidt kan lede Socialdemokraterne, mens det for SF's vedkommende er helt nede på 2%, når det gælder tillid til Annette Vilhelmsen. Det er ganske alvorligt for begge partier, og det er vel klart, at det må man gøre noget ved, hvis man vil overleve.

Forudsætningerne for vores arbejde

Grundlæggende står vi med mindst tre problemstillinger, som vi skal være opmærksomme på:

- At højrefløjen har været i stand til at fange en væsentlig del

af de tidligere venstrefløjstemmer i takt med depraveringen af S og SF. Herunder, at V og LA har været i stand til at opsamle de ultraliberalistiske kræfter, mens DF stadig har held til at samle en nationalistisk social bevægelse omkring sig, som er møghamrende farlig.

- At vores tilslutning ikke umiddelbart giver noget løfte om, at de, der har stemt på os, er parat til at følge os hele vejen.
- At der i S og SF kan ske meget både positivt (at man af basis tvinges tilbage på et mere balanceret socialt spor) og negativt (at de respektive ledelser uhindret får lov til at fortsætte den kollektive selvmordsproces, man er »kommet til« at sætte i gang).

Det er nogle af forudsætningerne for vores arbejde, og det er her kravene melder sig. Jeg vil stille det op som »krav« til os selv i vores arbejde. De kan naturligvis altid diskuteres eller drages i tvivl.

Vores tilgang er kamp mellem klasser

Omfordelingen i samfundet er baseret på styrkeforholdet mellem klasser. Umiddelbart er industriarbejderklassen under opløsning, men der er (forhåbentlig) ingen, der er i tvivl om, at der stadig er både erkendte og ikke erkendte interessefællesskaber, der bygger på modsætninger mellem borgerskabet og arbejdsløse og socialt udsatte, der i disse år yderligere forarmes. Det er vigtigt, at vi knytter an til disse grupper, deres bevægelser og organisationer. Derfor må vi aldrig basere vores politik alene på parlamentarisk deltagelse. Den skal understøtte vores bevægelsesarbejde gennem forslag, der giver mening og som vi skal argumentere for. I nogle tilfælde vil det kunne føres igennem, fordi forslagene ikke er til at komme uden om. Andre gange bliver det nedstemt med baggrund i højrefløjens aktuelle styrke. I de tilfælde vil det have en agitatorisk effekt.

Skarphed i vores argumentation

Vi har et princip, der siger, at vi kæmper for den mindste forbedring og imod den mindste forringelse. Nogle mener det er

Manuskripter til Skub

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

et mudret og besværligt begreb at arbejde med; det kan jeg godt forstå. Umiddelbart lyder det tilforladeligt, når man vil skære eller »reformere« for at få råd til at finansiere fremtidens velfærd. Problemet er dog, at velfærd er et »fællesbegreb«. Man taler både om velfærdsstat i modeller, der er baseret på forsikring uden omfordeling, og så i den nordiske model, der baserer sig på skattefinansiering og med en høj grad af omfordeling. Det er klart, at vi er nødt til at være skarpe på forskellene for at påvise forskellene. Reelt mener jeg ikke vi har noget alternativ til at kæmpe for den mindste forbedring og imod den mindste forringelse, så det er argumentationen vi skal arbejde med.

Nødvendigheden af skridtet videre

Dette ligger i direkte forlængelse af punktet ovenfor og er egentlig kun en præcisering af, at vi skal værdsætte hver eneste stemme, vi fik 19. november. Samtidig er vi nødt til at være insisterende i vores arbejde for blandt alle disse mennesker for at skabe en forståelse for, at det ikke er nok med at komme tilbage til status quo hvad angår vores nordiske velfærdmodel. Den er med baggrund i klasse modsætningerne under konstant pres. Dette er nok den sværeste opgave, for her har vi ikke mulighed for at nå dem gennem en partiorganisation (de er ikke medlemmer). Direkte kontakt på gader og stræder, debatmøder, sociale medier med videre er nogle af mulighederne for at fortælle, at socialisme er en nødvendighed for at komme modsætningerne i kapitalismen til livs. Her hører argumenterne for grøn politik, klima og miljø også med.

Maksimalt pres

Mest muligt pres på og samarbejde med S og SF, hvor det er muligt, mener jeg er en forudsætning. Jeg mener ikke, vi på nogen måde kan være tjent med deres fravær, og må støtte de kræfter, som er i begge partier og som vil den mere traditionelle sociale politiske linje fra før. Det kan være et bolværk mod flugten mod f.eks. DF, der i høj grad har lukreret på traditionel socialdemokratisk retorik. I nogle kommuner, som f.eks. min egen, må vi desværre i de fleste sager nøjes med presset, fordi S og SF har bundet sig op på en konstituering sammen med V og DF, hvor de to sidstnævnte sidder alene på 11 af byrådets 21 medlemmer. En ganske grotesk situation.

Netværk

Med de fire ovennævnte punkter og med et netværk både i hele Enhedslisten og i DKP mener jeg, vi har gode forudsætninger for at styrke Enhedslistens rolle også fremover. Netværket skal dele erfaringer og øge bevidstheden om vores rolle og muligheder. God kamp. Ikke mindst uden for byrådsalene!

Chicago-drengene

Af forskellige grunde nåede vi ikke at markere 40-året for kuppet i Chile her i Skub sidste år; en markering fandt sted i DKP's medlemsblad i september. Men her kommer med nogen forsinkelse lidt om juntaens økonomiske tænketank, Chicago-drengene, baseret på en artikel af Axel Berger i Neues Deutschland

Af Henrik Stamer Hedin

Den 12. september 1973, dagen efter militærkuppet i Chile, blev kupmagerne, som ellers stod med hænderne fulde af mord, tortur og anholdelser, opsøgt af ti yngre økonomer. De havde med sig en studie på over 500 sider, der i det følgende årti skulle komme til at præge Chiles økonomiske politik.

Det var et arbejde, en gruppe omkring Sergio de Castro og Sergio Undurruga var blevet sat i gang med præcis to år før, i september 1971. Knap et år efter Allendes valg til præsident var militær- og industrifolk, de sidste under ledelse af arbejdsgiverforeningens formand Orlando Sáenz, under CIA's opsyn enedes om, at der måtte udarbejdes »specifikke økonomiske

programmer som alternativ til regeringsprogrammerne«. Resultatet var den omtalte studie.

De Castro og Undurruga havde sammen med seks andre medlemmer af gruppen og 100 studenter deltaget i et udvekslingsprogram mellem de økonomiske fakulteter ved Santiagos Katolske Universitet og Chicagos universitet. Sidstnævnte var dengang domineret af de ultraliberale økonomer Milton Friedman og Arnold Herberger. Chile-studien indeholdt konkrete planer for den i Friedmans *Kapitalisme og frihed* foreslåede »chokterapi«.

»Chicago-drengene«, *the Chicago Boys* eller på spansk *los Chicos de Chicago*, satte deres intellektuelle færdigheder ind til støtte for militærets brutalitet. Mange statsejede virksomheder og banker blev privatiseret, finanssektoren blev totalt liberaliseret, toldsatserne blev sat ned, og velfærdsydelseerne blev allerede det første år beskåret med ti procent. Resultatet var ødelæggende, ikke kun i social henseende.

Bruttonationalproduktet, der i 1973 endnu havde været på omkring 18 milliarder dollars, var i 1975 skrumpet ind til sølle 7,9 milliarder. Inflationen, som i kriseåret 1973 allerede havde svunget sig op på rekordniveauet 508 procent, steg i hvert af de to følgende år med yderligere 300 procent, og arbejdsløsheden skød fra tre procent i året 1972 inden for tre år i vejret til over

Den folkelige opbakning til Salvador Allende og folkeenhedsregeringen i Chile var hævet over enhver tvivl. Derfor skulle han kuppet og myrdes og det chilenske folk straffes.

15 procent. Selv Sáenz udråbte »chokterapien« til en af »vor økonomiske histories største fiaskoer«.

I enighed med Friedman og Harberger, der i marts 1975 i egne høje personer ilede til Santiago og formanede juntaen til »at rydde alle hindringer af vejen, der nu sætter grænser for det private marked«, så Pinochet sig imidlertid af krisen bestyret i, at kursen måtte forfølges endnu mere hensynsløst. Som ny økonomiminister privatiserede de Castro alle de 500 virksomheder, der var tilbage i hel eller delvis offentlig besiddelse, på nær det statslige kobberselskab Codelco; især blev regimets medløbere, de såkaldte *piranhas* (»piratfisk«, en glubsk rovfisk, der trives i sydamerikanske floder), gavmildt tilgodeset. Derudover blev de offentlige udgifter skåret kraftigt ned, til de i 1980 udgjorde mindre end halvdelen af niveauet under Allende. Skolesystemet såvel som syge- og pensionssikringen blev langt hen ad vejen privatiseret.

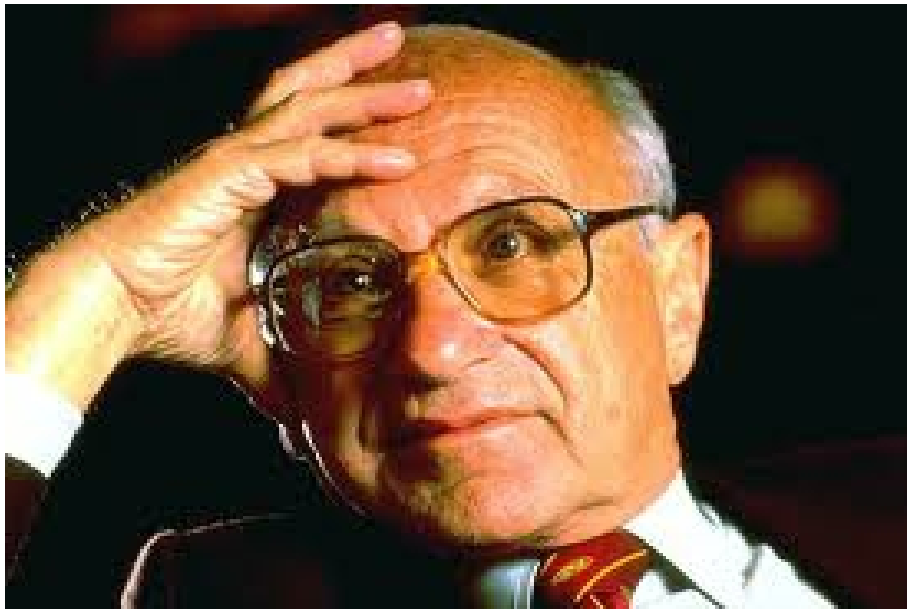
»Uden militær magtanvendelse og politisk terror havde disse forholdsregler ikke kunnet gennemføres,« skrev en chilensk økonom, der var blevet forjaget fra Santiagos universitet. For de beskæftigede, hvis gennemsnitslønninger mellem 1973 og 1980 sank med 17 procent, kunne det koste livet at strejke eller organisere sig i fagforeninger. Især gik det ud over de lavtlønnede. Der skulle betales skolepenge og socialforsikringsbidrag, de sociale udgifter udgjorde en stadig faldende del af et i forvejen faldende statsbudget, og stigende leveomkostninger gjorde resten. Da Pinochets regeringstid endte i 1990, levede 45 procent af befolkningen under fattigdomsgrænsen; de rigeste ti procent havde omtrent fordoblet deres formuer.

Men i 1982 var ikke engang terror længere nok. Kort efter at Friedman den 25. januar i sin *Newsweek*-klumme havde jublet over »Chiles mirakel«, brød landets økonomi sammen som et korthus. Den økonomiske aktivitet sank inden for et år med 19, industriproduktionen med 21 procent, mens arbejdsløsheden nåede rekordniveauet på næsten 30 procent. Alene i industrien var på et årti 177.000 arbejdspladser faldet bort; hvor meget man end trykkede lønnen, kunne det ikke afbøde de produktivetsødelæggende virkninger af dollarbinding, manglende toldværn og den stigende oljepris. Hertil kom, at landets finansinstitutter, som ejede en stor del af formueværdierne i industri og erhvervsliv, uden enhver form for regulering havde oparbejdet et gældsberg på 14 milliarder dollars, klart over halvdelen af Chiles årlige bruttonationalprodukt. 16 ud af 50 institutter måtte indgive konkursbegæring.

Nu var tiden selv for Pinochet kommet til at tage afstand fra eksperimentet med »chokterapi«. Chicago-drengene blev jaget

på porten, og en »pragmatisk neoliberalisme« blev søsat med (re)nationalisering af de syv største banker og nogle tidligere statsvirksomheder (kreditorerne blev holdt skadesløse) samt genindførelse af landbrugsstøtte, importtold og en fleksibel valutapolitik (presset på lønningerne blev bibeholdt), men det hjalp ikke. Da Pinochet i 1990 måtte vige tronen, var landets andel af verdensproduktionen mere end halveret fra 3,54 til 1,53 procent. Sådan ser mirakler ikke ud.

Herhjemme fik vi aldrig andet end at vide, end at »chokkuren« i Chile var en succes, som reddede landet op af det uføre, socialister og kommunister havde bragt det ud i. Milton Friedman fik Nobel-prisen i økonomi, og den mumbo-jumbo-økonomi, hvormed han og hans disciple havde lagt Chile i ruiner, blev fremholdt som eksempel til efterfølgelse. Hvad har vi ikke hørt i årene siden om chokterapi, frihandel, privatisering, deregulering og de velsignelsesrige følger af disse ting og alt det andet, man havde forsøgt sig med i Chile? Den samme politik blev brugt i Østeuropa og lagde dér en halv verdensdels økonomi i ruiner. Senere har EU og Verdensbanken forlangt den brugt i Sydeuropa og med samme resultat. Også vores egen regering forsøger efter fattig evne at følge med og med resultater, der i det små peger i samme retning. Nobel-priskomiteen, EU, Verdensbanken – alle deres økonomiske besværgelser er ikke andet, end hvad borgerlige politikere altid har råbt op om, og det er stadig løgn og bedrag. Deres politik fører kun til ødelæggelse og fordærv. Det er bevist hver gang, det er blevet forsøgt – første gang i Chile for 40 år siden.

Milton Friedman – nobelpristageren, der stod bag smadringen af Chiles økonomi.

Status på fredsarbejdet

Foranlediget af sensommerens krigstrusler mod Syrien havde DKP's landsledelse besluttet at gøre fredsarbejdet til hovedemne for landsledelsesmødet i november og bedt Carsten Andersen fra Århus mod Krig og Terror indlede om den danske fredsbevægelses stilling i dag. Det følgende er Carstens manuskript, ubearbejdet bortset fra fjernelse af et par navne på enkeltpersoner.

Af Carsten Andersen

Hovedopgaven i fredsarbejdet er at få fjernet krigspolitikken.

Fredsbevægelsen har protesteret mod krigen i Afghanistan og Irak, men det er blevet mere og mere klart, ikke kun for fredbevægelsen, at der ikke er tale om isolerede krige, men om en generel krigspolitik. Regeringer og folketing ønsker, at Danmark skal være i krig. Når en krig er slut, skal man finde en ny krig at deltage i.

Den aktivistiske udenrigspolitik er ifølge Anders Fogh i *Mandag Morgen* 11. september 2006:

Dansk udenrigspolitik skal ikke kun være baseret på at varetage snævre danske interesser. Vi skal også være idealistiske og parate til aktivt at kæmpe for de demokratiske idealer på et globalt plan. Foghs udenrigspolitiske vision består af fire punkter:

- Danmark skal være med til at sætte den internationale dagsorden,
- dansk militær skal kunne sættes ind over hele verden,
- dansk bistandshjælp skal fortsat være på et højt niveau,
- Danmark skal aktivt arbejde for global frihandel.

Her har vi så en af beslutningstagernes fortælling om, hvorfor Danmark har ændret sig.

Vi har oplevet en ændring fra at være et lille fredselskende land, der gennem FN arbejdede for fred og udvikling, til at Danmark er et aggressivt krigsførende land, der kan slå til overalt på kloden. Og hele denne ændring er ifølge Fogh sket af idealistiske grunde og af ren og skær generøsitet.

Det tror vi ikke rigtigt på. På den anden side gør venstrefløjens forklaring, om at imperialismen er ond, os ikke meget klogere. Anders Fogh, Helle Thorning og Villy Søvndal vælger ikke den aktivistiske udenrigspolitik og dansk deltagelse i krigen mod Afghanistan, Irak, Libyen og Syrien, fordi de er onde. Jeg er sikker på, de gør det af hensyn til Danmarks sikkerhed. Og så måske lidt fordi det er en betingelse for at kunne have regeringsmagten. Vi ved jo, at der er økonomiske årsager til krig, og at A.P. Møller scorede kassen på Irak-krigen, men her taler jeg om sikkerhedsperspektivet.

Politikerne vurderer, at Danmarks sikkerhed bedst opnås ved

at være så tæt allieret med USA som muligt, og en konflikt med USA øger risikoen for krig og ødelæggelse. Det er ikke så langt fra vores forståelse af, at USA er den største aggressor og den største trussel mod freden.

Danmarks skift til den aktivistiske udenrigspolitik er et udtryk for at FN er svækket, og det er samtidig et led i yderligere at svække og undergrave FN og fredskræfterne. Det, at USA var næsten isoleret i FN i ønsket om krig mod Irak, styrkede den amerikanske fredsbevægelse i kampen om amerikanernes holdning. Og det samme skete igen i år, da Obama stod alene med ønsket om krig mod Syrien.

Vores regerings opbakning til krigspolitikken svækker mulighederne for fredsbevægelserne i andre krigsførende lande. Det er vores ansvar at få vores regering væk fra krigspolitikken og tilbage på FN sporet. Det er det, vi kan bidrage med til den internationale kamp for freden.

Nej til krig

Der er i befolkningen en udbredt modstand mod dansk krigsdeltagelse. Den brede modstand er spontan og umiddelbar. Modstanden bygger i den brede befolkning ikke på en fast og politisk afklaret holdning til krigen og deres årsager.

Krigspolitikens militære og politiske fiasko i Irak og Afghanistan og de danske tab har bidraget betydeligt til befolkningens krigsmodstand. Der er i dag ikke nogen organiseret landsdækkende fredsbevægelse, der arbejder på at opbygge og udbrede en politisk afklaring vedrørende krig og fred. Der har været ansatser til det, og der er en mulighed for at genskabe en fredsbevægelse, der kan spille en politisk rolle.

Ud af modstanden mod krigen mod Irak, som i 2003 var stor og berørte danskerne meget, opstod et utal af lokale fredsgrupper. Der blev gennemført massedemonstrationer, selvfølgelig mest i Århus men også i København og Odense, samt mindre demonstrationer i Ålborg, Randers og flere andre byer.

Heraf opstod først og fremmest Nej til Krig som en landskoordinering, der forsøgte at opbygge og koordinere bevægelsen og give den en politisk retning, og at knytte forbindelse til fagbevægelse, velfærdsbevægelser mv.

Hovedsvagheden i Nej til Krig var, at der kun i Århus var en levedygtig lokal fredsgruppe bag. Nej til Krig bestod, da opblomstringen efter 2003 ebbede ud, kun af Århus mod Krig og Terror og nogle aktivister i Odense samt nogle IS'ere i København. Nej til Krig var derfor afhængig af nogle få personers engagement, og det viste sig, da nogle centrale IS'ere fik andre interesser.

Vi har i Århus mod Krig og Terror besluttet at forsøge at genaktivere landskoordineringen efter kommunalvalget, og jeg tror, Nej til Krig igen kan blive et aktivt i fredsarbejdet.

Svagheden er stadig en meget tynd basis. Der er nu dannet en lille gruppe med unge mennesker og et kontaktnet i København. Der er stadig nogle få personer og et kontaktnet i Odense.

Og så er der vores lille forening i Århus.

Stop Terrorkrigen er lige som Nej til Krig udsprunget af bevægelsen i 2003. Det er APK's bud på en radikal antiimperialistisk bevægelse. De brød med Nej til Krig for at få en mere radikal bevægelse. Det er ikke en organisation, der i praksis søger bredde, men organisering for bevidste antiimperialister og APK'ere. Sat på spidsen går de ind for krig mod imperialismen mere end for fred.

Fordi Nej til Krig ikke gjorde noget, oprettede Stop terrorkrigen nye organisationer i København og Odense mod krig i Syrien, og de arrangerede demonstrationer i opposition til Enhedslistens initiativ om landsdækkende demonstrationer.

I Århus er APK'erne med i Århus mod Krig og Terror og er i kraft af deres aktivitet også med til at præge fredsarbejdet. Det giver nogle gode politiske diskussioner om linjen i arbejdet.

Fredsministeriet er et nyt forsøg på at lave en samling af fredsbevægelserne. Det udspringer af 2 idealisters gode vilje, og de har faktisk formået at samle mange dele af fredsbevægelsen omkring en stand på folkemøderne på Bornholm. Der er tale om et praktisk samarbejde uden et politisk grundlag. Der er ingen fælles politisk holdning. Humanisme og pacifisme er nok mest rammende, hvis man skal karakterisere Fredsministeriet.

Fredsbevægelsen i Århus

Århus mod Krig og Terror er en netværksbaseret organisation med en valgt koordineringsgruppe. Vi er fredsbevægelsen i Århus. Vi har opretholdt et aktivitetsniveau, hvor vi laver udadvendte arrangementer, demonstrationer, koncerter, debattmøder, en årlig fredsfestival og ikke mindst står for en fredsscene med eget program, talere og musik ved fagbevægelsens store fælles 1. maj.

Vi tog initiativ til protester og demonstrationer mod krigen i Libyen og fik de andre med. Vi talte og skrev mod krigen mod Syrien lige fra borgerkrigen startede, og vi arrangerede protestdemonstrationen i Århus med opbakning fra LO og Enhedslisten.

Vi har de sidste 10 fredage været på gaden med talere, banner og løbesedler mod invasion i Syrien. Det er bl.a. ud fra responsen på disse gadeaktioner, jeg vurderer, der i befolkningen er en umiddelbar modstand mod dansk deltagelse i mere krig.

Om krigen i Syrien

Konflikten i Syrien er en udløber af det arabiske forår.

Kravet om ændringer og demokratisering blev også rejst i Syrien. Som i andre arabiske lande var bevægelsen en blanding af forskellige strømninger, verdslige og religiøse, pro-vestlige og socialistiske. Protesterne førte til at Assad lovede at afholde valg, men på baggrund af erfaringerne fra Libyen, og formentlig fordi Frankrig og USA lovede oprørerne støtte efter libysk model, hvis de greb til våben, skabtes den nuværende borgerkrig.

Danmark har igennem Syriens Venner et medansvar for, at der er blevet borgerkrig i Syrien. Arbejdsdelingen var den, at Villy Søvndal og andre opretholdt den demokratiske facade og

talte om støtte til demokrati, mens USA og Tyrkiet bevæbnede den frie syriske Hær, og Saudi Arabien og Qatar bevæbnede de sunni-muslimske Al Qaeda grupper.

Folketinget sendte soldater til at bemane antiluftskytts ved den tyrkiske grænse, så de var parate til at skyde syriske fly ned, når flyveforbuddet kom.

Man må spørge sig selv: Hvorfor ønskede USA, NATO, Villy Søvndal og alle andre såkaldte demokratiforkæmpere med alle midler at indsætte et sunni-fundamentalistisk styre?

Forklaringen er, at den vigtigste modvægt mod USA's og Israels totale dominans i Mellemøsten er den shia-muslimske alliance mellem Iran, Syrien, Hizbollah i Libanon og Hamas i Gaza. Ved at pille Syrien ud af denne alliance opnås en svækkelse af Iran og Hizbollah og en afbrydelse af deres forsyningslinjer. Det ville give frie hænder til at presse eller angribe Iran uden at risikere gengældelsesangreb mod Israel.

Rusland og Kina havde lært af Libyen, at selv et snævert FN-mandat kan misbruges, så de blokerede for en FN-resolusion med mandat til krig. Kofi Annan kom med flere fredsløsninger, men oprørerne kunne med støtte fra USA, Villy Søvndal og resten af alliancen afvise at forhandle med Assad, ligesom USA afviste at have Iran med ved forhandlingsbordet. USA var rede til at gå i krig uden om FN, når de fik det rette påskud. Det kom med giftgasangrebet, og Obama proklamerede, at nu måtte man bombe Syrien.

Vi ved ikke, hvem der udførte giftgasangrebet, men det er tydeligt, at de eneste, der havde gavn af det, var krigsmagerne i USA. Beviserne for at Assad-styret stod bag var så tynde, at Obama ikke fik opbakning fra sine allierede. I England stemte parlamentet mod krigen. Kun lille krigsgale Danmark ønskede at være med.

Det gav fredsbevægelsen i USA så meget medvind, at Obama ikke kunne starte den ønskede krig. Efter den amerikanske forfatning kan han gå i krig uden kongressens godkendelse, men han turde ikke.

I den situation kunne russerne redde både USA og Assad med aftalen om at destruere de kemiske våben, og FN kom igen på banen. Nu vil man igen forsøge at lave den forhandlingsløsning, der kunne være nået for 1½ år siden, hvis vesten ikke havde blokeret for forhandlingerne.

Og hvor stiller det Danmark og fredsbevægelsen?

Der er god grund til politisk at støtte FN's indsats for at få destrueret de kemiske våben i Syrien. Aftalen om at fjerne de kemiske våben har medvirket positivt til at fjerne påskuddet til vestlig invasion i Syrien. Men det er meget betænkeligt at yde militær støtte, og det er – med eller uden dansk militær indblanding – nødvendigt at stille betingelser.

Det danske bidrag

Det er beklageligt, at den måde Danmark kan bidrage på, er med krigsskib og soldater. Det er et resultat af mere end 10 års krigspolitik, og ved igen at sende soldater fortsættes hidtidig praksis med, at dansk militær skal sendes i krig i udlandet.

Dansk militærdeltagelse kan bruges som argument for, at vi skal fortsætte oprustning med køb af nye jagerfly, nye krigsskibe mv. for at kunne gå i krig i fjerne lande. Krige i Irak og

Afghanistan kan ikke bruges som argumenter for krigspolitikken. Militæret har brug for en positiv indsats til deres propaganda. Derfor bør vi af hensyn til dansk politik ikke igen sende militæret ud, selv om opgaven er prisværdig. Desværre ser det ud til at et enigt folketing sender soldaterne. Vi må argumentere for at afmontere Danmarks kapacitet til at sende militære enheder og i stedet bruge pengene på velfærd, nødhjælp og konfliktløsning.

Det er belært af erfaringerne fra Libyen afgørende, at FN-indsatsen ikke misbruges i en aktion for at opnå et regimeskifte. Derfor er det nødvendigt, at de militære enheder i FN-indsatsen ikke er under NATO's eller USA's kommando.

Danmarks bidrag til konfliktløsning bør bestå i opbakning til FN's tidligere fredsmægler Kofi Annans fredsudspil og i et pres

på Danmarks allierede for at acceptere, at forhandlingerne skal omfatte alle involverede parter, herunder den syriske regering samt Iran. Endvidere bør Danmark stoppe støtten til Syriens venner og al anden partisk indblanding i konflikten. Dansk nødhjælp bør naturligvis gives neutralt og gennem organisationer, der er uafhængige af vestens militære og politiske strategi.

Stop krigspolitikken. Vi skal hjælpe med andet end soldater.

Spar på militæret og brug pengene på velfærd, nødhjælp og konfliktløsning.

Fortovsgruppen – et forsøg på at gøre noget virksomt

Af Birgit Unnerup og Terkild Marker

UDGANGSPUNKT: Det er ofte vanskeligt og ind imellem farligt at færdes på de københavnske fortove for os, der ikke er så unge og behændige, som vi har været.

Samtidig er der et presserende behov for at få gang i et kommunalpolitisk arbejde i København. Vi almindelige borgere aner ikke, hvad der foregår, og politikerne aner ikke, hvad de foretager sig, og hvordan det virker.

Da vi i 76-programmet definerer demokrati som »folkets aktive varetægtelse af egne interesser«, så udøver vi ikke demokrati, og vi lever ikke i et demokrati. Det vil vi også gerne lave om på.

HVORFOR FORTOVE? Der er mange og store ting at tage fat på i Københavns Kommune: et metroprojekt med alt for mange mørke sider; et kæmpe stort udmærket plejehjem, der skal sprænges i luften; en havnetunnel til 40 mia. som kun vil øge biltrafikken; syltningen af førtidspensionsansøgninger. Men det er også uoverskueligt for den enkelte. Derfor har vi valgt noget, der er mere ligetil og helt nede på jorden og meget vigtigt: De fortove vi er afhængige af, når vi ikke længere tør cykle i den københavnske trafik.

FORDELE VED FORTOVE SOM ARBEJDSOMRÅDE: Det er nede på jorden; der er mange enkeltdele / enkeltsager; p.t. »upolitisk«: der er en politisk strid mellem cyklister og bilister, men intet fortovsparti; de er nemme at gå til; de er offentligt tilgængelige; de er interessante for os, der gerne vil arbejde med sagen.

HVAD VIL VI GØRE: Vi vil Nedsætte en arbejdsgruppe. Dette skete på et distriktsmedlemsmøde den 2. december 2013. Udvalget har foreløbig to medlemmer = dette indlægs forfattere, og det er åbent for mange nye medlemmer.

FORMÅLET med arbejdsgruppen er følgende: udføre et stykke politisk arbejde; skaffe flere aktivister / medlemmer; blive starten på et kommunalpolitisk arbejde, der kan gøre det meningsfyldt at opstille til kommunalvalg og evt. blive valgt.

HVORDAN: Vi starter med os selv og inviterer andre. Det er slet ingen betingelse at bo i eller i nærheden af København. Problemerne er landsdækkende. Vi arbejder med de dele af sagsområdet, som vi har lyst til at gå i gang med. Vi vil forsøge at komme til møderne i borgerrepræsentationen.

NOGLE EMNER: Københavns Kommunes snerydning; cyklister stadig mere omfattende og hensynsløse kørsel på fortovene; den ringe vedligeholdelse; faldskader.

EKSEMPEL: Københavns Kommune har mange steder overtaget snerydningen fra husejerne. Den er ekstremt dårlig. Her vil vi se på, hvilken lovgivning der ligger til grund, og hvilke regler der er for snerydningen. Det skal ses i forhold til prisen, som kommunen tager. Når der kommer sne, vil vi med billeddokumentation holde kommunen fast på dens ansvar og kræve penge retur, hvis der ikke ryddes sne som aftalt.

LOKALAVISERNE er et oplagt medie for gruppen, måske også lokal-TV. Det gode ved emnet er jo, at alt kan billeddokumenteres. Også *Skub* vil nyde godt af gruppens arbejde og billeder.

BYVANDRINGER bliver et vigtigt element i gruppens arbejde. Det vil give stof og dokumentation til gruppens arbejde; det vil give gruppesammenhold og mulighed for at lære byen at kende. Vi er ikke alle indfødte københavnere.

VIL DU VÆRE MED, så kan du kontakte gruppen ved at ringe til Terkild på tlf. 3583 7991 eller Birgit på e-mail birgitunnerup@gmail.com

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea:

USA skal stoppe trusler imod DDF Korea og deltage i 6-partsforhandlinger om atomafrustning i Korea

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har i dag (den 27. november 2013 – *Red.*) afholdt sin årlige generalforsamling og vedtaget følgende udtalelse:

USA er for tiden i gang med en diplomatisk offensiv overfor landene omkring den koreanske halvø for at opnå støtte til deres Korea-politik. I den offensiv forlanger USA, at de fastkørte 6-partsforhandlinger om atomafrustning i Korea skal genoptages under forhåndsbetingelser, som USA's regering ultimativt opstiller. Disse forhåndsbetingelser går ud på, at DDF Korea ensidigt skal afmontere sit atomforsvar. Dette sker samtidig med, at USA fører en verdensomspændende anti-DDF Korea hetzkampagne og foretager aggressive invasions-krigsøvelser i Sydkorea vendt imod DDF Korea.

Vi finder det er helt urimeligt at stille sådanne ultimative forhåndsbetingelser til et forhandlingsforum, der har til formål at fjerne alle atomvåben på den koreanske halvø i en ånd af ligeværdighed og respekt for de deltagende parter suverænitet.

DDF Korea har erklæret sig betingelsesløst parat til genoptagelse af 6-partsforhandlingerne - selvfølgelig under forudsætning at, at de øvrige parter ikke stiller urimelige forhåndsbetingelser overfor DDF Korea, som USA gør. DDF Korea vil gerne deltage i genoptagelse af 6-partsforhandlingerne i den ånd dette forhandlingsforum er skabt til for 10 år siden.

Vi finder, at DDF Koreas synspunkt er realistisk og rimeligt. USA må stoppe truslerne imod DDF Korea og holde op med at blokere for genoptagelse af 6-partsforhandlinger. Vi støtter varmt en atomafrustning i *hele* Korea, som må ske ved samtidige gensidige atomnedrustnings-handlinger. Og ikke efter en dagsorden USA ensidigt dikterer.

Vi opfordrer samtidig den danske regering til at skifte kurs i Koreapolitikken til fordel for en genoptagelse af 6-partsforhandlinger under betingelser, som ikke ensidigt er dikteret af USA.

Anders Kristensen
formand

Malvinerne eller Falklandsøerne?

Onsdag den 11. december blev bogen *Las Malvinas eller Falklandsøerne* præsenteret ved en reception i *Casa Latinoamericana* i Valby. Bogens forfatter, koordinator i Den Danske Malvinas-komité, Sven-Erik Simonsen, og den fungerende argentinske ambassadør i Danmark, Marcelo Pujó, holdt tale ved præsentationen. Der blev endvidere fremvist en dokumentarfilm om de imperialistiske landes militærbaser i og omkring Latinamerika, herunder på Malvinerne. Arrangementet var i øvrigt præget af en livlig og åbenhjertig diskussion af latinamerikanske politiske og historiske problemstillinger. Et medlem af DKP's landsledelse deltog i receptionen og et efterfølgende møde mellem Malvinas-komitéen og Marcelo Pujó.

Bogen *Las Malvinas eller Falklandsøerne* – med undertitlen *Alt hvad du behøver at vide* - er udgivet af Den Danske Malvinas-komité og er udkommet på Forlaget Arbejderen. Bogen er på 40 sider, teksterne er skrevet af Sven-Erik Simonsen og illustrationerne er lavet af Grete Folman. Den vejledende salgspris er 60 kr. Bogen kan bl.a. købes i DKP's partilokaler, Frederikssundsvej 64 – så længe lager haves.

Henning Jakobsen

Dansk-Cubansk Forening:

Kære udenrigsminister Holger K. Nielsen.

Du skal ikke være så bange. Danskerne holder med dig – altså den første udgave af dig, hvor du gav Villy Søvndal en sød gave med en glad hilsen om at give sig tid til at nyde livet i Cuba en stund.

Dagbladet Politikens hjemmeside kører en lille afstemning, og for 10 minutter siden havde knap 1700 stemt – heraf havde 91 procent!!! syntes godt om din glade hilsen til Villy Søvndal.

Cuba er naturligvis ikke noget paradys, det er der intet land,

som er, men Cuba er et dejligt land med en dejlig befolkning og for socialister et inspirerende land.

Vi kunne godt have været foruden din alt for skræmte og ydmyge trækken i land fordi en reaktionær klaphat som Søren Pind forsøger at udnytte situationen.

Og vi må sige, at du er helt på afveje, når du aggressivt forfalder til at kalde Cuba et diktatur. Det er notorisk forkert.

Sven-Erik Simonsen

Talsmand for Dansk-Cubansk Forening

Udtalelse fra Nordeuropæisk Solidaritetsmøde med Cuba, København, den 1-3. november.

Vi hæver nu stemmen om »de fem cubanere«

Delegerede til Det Nordeuropæiske Solidaritetsmøde med Cuba opfordrer til handling – handling, der kan bringe 15 års uretfærdighed til afslutning.

I september 1998 blev fem cubanere arresteret i Miami af USA's forbundspoliti FBI. De fem blev anklaget og senere idømt livslange fængselsstraffe fordi de havde arbejdet for at beskytte Cuba mod terrorisme udført af eksilcubanske grupper i USA.

I en arrangeret og manipuleret retssag blev de fems aktiviteter udlagt som en trussel mod USA's nationale sikkerhed. Men det blev aldrig bevist. Det blev tværtimod modsagt af en række nøglevidner – blandt andre højtstående generaler fra det amerikanske militær.

Denne uretfærdighed mod fem cubanere er ikke blevet kendt af ret mange mennesker i vores lande. Af ukendte og uacceptable grunde har medierne i Europa valgt ikke at fortælle denne historie. Denne mørklægning skal nu brydes.

Derfor byder vi det internationale initiativ, »Stemmer for de fem« (Voices for the Five) velkommen. Initiativet blev lanceret den 30. oktober fra London, Havanna og New York.

En bred kreds af velkendte, internationale personligheder har tilsluttet sig kampagnen, hvis mål er at bringe uretfærdigheden til ophør og få frigivet alle fem cubanere: Gerardo Hernández, Antonio Guerrero, Ramón Labanino, Fernando González og René González.

Blandt personlighederne er forfatteren John le Carre, professor Noam Chomsky, USA's tidligere justitsminister Ramsey Clark, vinder af Nobels Fredspris Mairead Maguire, formand for det britiske fagforbund Unite the Union Len McClusky, generalsekretær i forbundet UNISON Dave Prentice, forfatter og nobelprisvinder Günther Grass... blandt mange, mange andre.

Denne kampagne skal nå ud til mennesker og organisationer i alle landene i de kommende måneder, og kampagnen vil kulminere i London den 7. og 8. marts 2014 med en international høring med deltagelse af juridiske eksperter samt en lang række politiske og faglige ledere og kulturelle personligheder.

Vi delegerede fra venskabsforeninger og komitéer i Finland, Sverige, Island, Irland, Holland og Danmark bekræfter vores faste beslutsomhed og solidaritet med de fem cubanere. Vi kræver alle fem løsladt umiddelbart.

Vi opfordrer menneskeretsorganisationer, politiske partier, fagforeninger, solidaritetsgrupper, kunstnere og personligheder fra alle samfundsgrupper til at sætte sig ind i denne sag og til at bidrage til at bringe uretfærdigheden til ophør. Vi opfordrer medierne til at tale og skrive om sagen. For hvis sagen bliver kendt er det første skridt taget mod frihed til de fem.

Vi henviser til kampagnens hjemmeside: www.voicesforthefive.com

Sven-Erik Simonsen

talsmand

I Danmark kan man henvende sig til Dansk-Cubansk Forening, Høffdingsvej 10, 2500 Valby.

Telefon: 38101550, mail: post@cubavenner.dk, hjemmeside: cubavenner.dk

Dansk slavehandel på Guineakysten

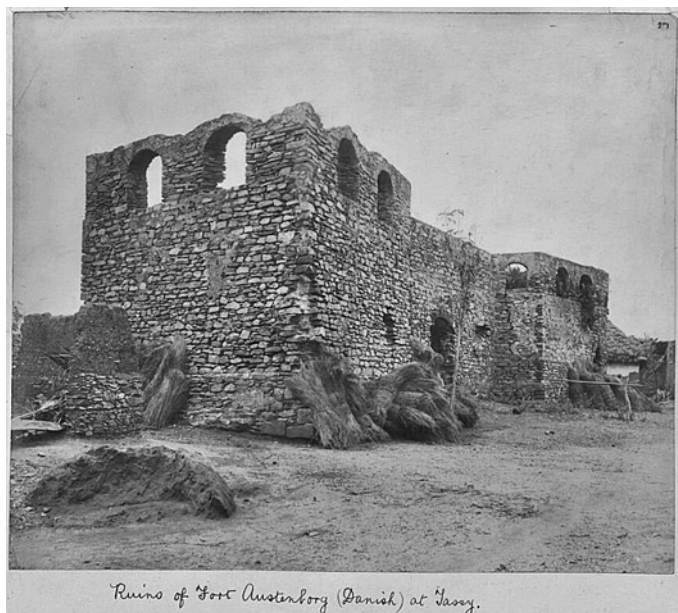
Af Ole Odgaard

Dagbladet Information bragte 26/10 2013 en overskrift på forsiden: *Fund kaster nyt lys over kontroversiel Forfatter.*

Den prisbelønnede forfatter Thorkild Hansen var i avisen udnævnt til at være kontroversiel. Anledningen til historien var at forfatterens arvinger nu sætter en mængde af hans arkivmateriale til salg, nu var en uvurderlig litterær skat dukket op. Vi må så håbe at man finder den rigtige pris når forfatterens arkiv og dagbøger skal sælges.

Torkild Hansen blev prisbelønnet med Boghandlernes gyldne laurbær og Nordisk Råds litteraturpris, da han for snart 50 år siden udgav bøgerne om Danmark som kolonimagt og deltager i profitabel slavehandel, men han er nu også udnævnt til kontroversiel forfatter af avisen hvor han selv i tiåret 1952-62 var ansat som journalist.

Hvad har Thorkild Hansen da lavet? Sikkert flere ting; det historiske skrift om dansk slavehandel må kandidere som et af de kontroversielle emner, den officielle danske deltagelse i slavehandel og slaveri er udførligt beskrevet. Informations artikel gav en anledning til dette skrift hvor der er anvendt kildeoplysninger hentet fra bogen *Slavernes Kyst*. Slavekysten ligger i dag i Ghana.

Augustaborg, foto af ruinen af et af de danske forter på slavekysten.

Det kontroversielle danske slaveri

I de tre bøger, *Slavernes Kyst*, *Slavernes Skibe* og *Slavernes Øer*, findes forfatterens skildring af kongeligt iværksat slaveri, Thorkild Hansen har skrevet et smukt skønlitterært værk med sideløbende gengivelse af historisk materiale. Her beskrives for

første gang i en grundig form den omfangsrige og kapitalindbringende danske slavehandel som stod på i henved 200 år.

Det officielle Danmark har kun en kort erklæring om at Danmark var det første land som afskaffede slavehandelen; her må det lige bemærkes at slaveriets afskaffelse ikke må forveksles med slavehandelens. Direkte afskaffelse af slaveriet kunne der ikke være tale om. Forordningen af 16. marts 1792 var et kompromis der gav slaveejerne et tiår til at forøge bestanden af slaver på de Vestindiske øer med godt 10.000 nytildførte slaver. Slavehandel på dansk område skulle så officielt være afskaffet ved starten af 1803, dog kunne mennesker, som den herskende klasse havde tiltænkt en slaverolle, fortsat være slaver resten af livet, et barn født af slaver ligeledes. Forfatteren beskriver modstanden hos plantageejerne imod slavehandelens ophør, og han betegner dem »De vestindiske kapitalinteresser«.

I 1802 kom fra slaveholderne en anmodning om forlængelse af fristen; der døde i Vestindien flere slaver end der blev født. I 1805 argumenterede generalguvernør Waltersdorff: »– hvor ønskelig end Standsningen af Negertilførselen var, måtte hensynet til Sukkeravlen gå forud«. For at være selvforsynende måtte øerne have indført yderligere 10.000 slaver.

På Slavekysten i Guenea levede man af slavehandelen, forbuddet blev ikke hørt, en god forretning lader slavehandlere ikke bare gå fra sig og slavehandelen fortsatte længe efter, nu som illegal aktivitet i den danske koloni på Guineakysten. Slaveriet var ikke omfattet af forbud; på Slavekysten blev slaverne først frigivet i 1850, efter at Danmark havde modtaget en note herom fra England, som efter dette købte kolonien på kysten for 10.000£ Sterling!

Til belysning af slavehandelen fandt Thorkild Hansen beretninger fra syv danskere som har oplevet og nedskrevet hændelser fra tiden på Slavekysten i Afrika; dele af kildematerialet findes optrykt i bogen om dansk slaveri. Der er tale om barske hændelser.

Forretningen

Anno 1672, kolonimagterne Spanien og Portugal havde i et århundrede besejlet trekanten Europa, Afrika og Amerika, senere var England, Frankrig og Holland kommet til.

Initiativet til den danske trekantsejls blev taget af friherre, ridder og commerce-præsident, geheime-, etats- og kancelliråd, Jens Juel. Skibe afgået fra København skulle losse deres varer på Guinea-kysten, lastes med slaver og videre til de Vestindiske Øer hvor slaverne handles til plantageejerne; på tilbageturen til København var skibet lastet med varer produceret af slaver – de eftertragtede kolonialvarer fra Vestindien.

Den herskende klasse med Christian den Femte som primus motor stod bag oprettelse af Det vestindisk-guineiske Kompagni. Kongen bidrog med penge og fik også sine embedsmænd til at indskyde 10% af gagen, hele det officielle Danmark var med.

Kompagniet oprettede eget brændevinsdestilleri, således

blev slavehandelen sat i system; brændevin, krudt og geværer indgik i planen for »handelen«, det var betalingen til herskerne i lokale klassesamfund på Slavekysten og opmuntring for deres krigsindsats mod andre lokale samfund – for at indfange slaver. De afrikanske høvdingesamfund blev på den måde tvunget ind i systemet, da de jo samtidig måtte beskytte sig selv mod angreb fra andre stammer. Slaver var det eneste høvdingene kunne betale med for til gengæld at få krudt, geværer og brændevin. Slavejagten medførte en eskalering i forråelse og indbyrdes krige mellem nabosamfundene.

Således tilbagelænet kunne de kongelige embedsmænd på de danske forter afvente slavernes ankomst til kysten; afrikanernes klassesamfund skiftedes til at tage slaver hos hinanden.

Her skulle embedsmændene så blot vente på at de grebne slaver ankom til fortet; her kunne de i flere måneder forblive opmagasineret under trange og uhumske forhold, indtil et dansk eller udenlandsk slaveskib ankom.

Hvide slavehandlere kunne retfærdiggøre sig selv ved at henvise til den lokale afrikanske slavehandel, men dog fortie at den var påtvungen afrikanerne af de danske koloniherrer.

En negerkvinde siger i en gammel folkevise fra den tidligere danske koloni sådan:

Hvis du har gjort onde gerninger,
Hvis du har gjort onde gerninger,
Er du fordømt af dem.
Hvis du har gjort onde gerninger,
Vil dine onde gerninger,
Til sidst gøre ende på dig.

Men jeg hakkede jorden bag min hytte,
Jeg var som en ung høne,
Der blev indfanget for at sælges.
Jeg havde ikke knust et lerkar,
Jeg havde ikke engang bulet et tinfad,
Og dog blev jeg fanget og solgt.

De splittede afrikanske samfund

Samfundet beskrives af Hansen som jernalder; agerbruget gav grundlag for en større befolkning, men gav også den nye mulig-

Gammelt kort over Guinea-kysten.

En oprørsk slave er hængt ved ribbenene. Billede fra kampagnen mod slavehandel.

hed for at optjene rigdom, grundlaget for et klassesamfund hvor høvdingen og hans hof var samfundets øverste klasse. Landet havde veludviklede samfund som beherskede udvinning af jern og fremstilling af redskaber og våben, men var uden et fælles skriftsprog. Får, geder og den gode jord var nu grundlag for agerbruget.

Krige mellem Afrikas stammesamfund fandt også sted før kolonitiden, men kolonimagts slavehandel forstærkede gamle fjendeforhold og profiterede på splittelsen.

Landsbysamfund blev udslettet og beboerne taget som slaver, to ud af tre mistede livet på vejen gennem junglen ud til kysten, mænd kvinder og børn blev taget og bragt til fortet, kun de stærkeste blev solgt som slaver, brændemærket og fragtet videre over havet. Slaver som ikke kunne sælges kunne bruges ved religiøse ofringer og kunne se frem til døden; disse ofringer mener forfatteren kan forklares som et jernalderfænomen, men det er dog sådan at i profitorienteret tankegang er mennesker uden arbejdsevne et unyttigt produkt.

Oprørske slaver blev af slavehandlerne hængt. Småbørn, der have overlevet turen gennem junglen på mødrenes ryg, blev med magt fjernet og kastet på stranden, mens mødre blev tvunget ombord på slaveskibet.

Samfundene forråedes og demoraliseredes, høvdingene blev afhængige af handelen med mennesker. En kilde til historien, slavehandleren L.F. Rømer, beretter om en negerhøvding og hans hof, som årligt drak brændevin for den værdi som mere end 1000 slaver kostede.

Danmark og andre kolonimagter satte standarden for en adfærd som vi kun kan afsky; derfor er

Torkild Hansens bøger om et kontroversielt kapitel i Danmarks historie anbefalelsesværdig læsning.

Om Otto Gelsted

Blandt de andre mærkedage i året 2013 var også digteren og kommunisten Otto Gelsteds 125 års fødselsdag. Gelsted-Kirk-Scherfig-fonden mindes Gelsted ved sin prisuddeling den 8. december. Vi bringer festtalen.

Af Jørgen Tved

Jeg blev godt nok overrasket, da Birgit ringede mig op midt under valgkampen og bad mig sige noget om Gelsted ved dette års prisuddeling. Hun fortalte, at man havde haft en kendt professor i tankerne, men han skulle have et godt honorar.

Jeg har altid haft den opfattelse, at staten lønnede sine professorer godt, men åbenbart ikke godt nok.

Da man, meget fornuftigt, hellere ville bruge fondens sparsomme indtægter til prisuddeling, var valget faldet på mig. Jeg kan så forsikre, at jeg ikke skal have noget honorar, men opfatter valget af mig som taler ved denne lejlighed som en stor ære.

Jeg er absolut ikke nogen professor. Jeg er en forholdsvis hæderlig maskinarbejder, der gennem et langt liv og på mange forskellige måder har brugt mine kræfter til at bekæmpe det meget uretfærdige samfund, vi endnu må leve under. Og så har jeg måske en anden fordel – jeg har kendt Otto Gelsted – eller som vi kaldte ham, Gelle.

Han er født d. 4. november 1888 i Middelfart i et absolut borgerligt hjem. Hans far var købmand og katolik. Otto Jeppesen, som dengang var hans navn, startede i 1901 i en jesuiter-skole i Ordrup. Det må have været en slem start på livet, men hans fornuft kom tidligt til udtryk. Han nægtede at skrive og at lade sig confirmere.

Han kom på universitetet i 1907, men fik aldrig gjort nogen uddannelse færdig. Han begyndte at skrive i 1912, og den første artikel var om en nu næsten ukendt forfatter, Knud Hjortø. Samme år tog han navn efter en landsby uden for Middelfart og kaldte sig nu for Otto Gelsted.

I 1913 kom hans første bog. Den var om Johannes V. Jensen, og siden er artikler, bøger, revytekster og meget mere kommet i lind strøm.

Mit kendskab til Gelsted begyndte efter jeg var blevet medlem af DKU, for mange år siden. En lille pige, som jeg var meget betaget af, var kendt i DKU for sine evner til at læse digte op. Da jeg har set i dagbladet *Arbejderen* og i en løbeseddel, at jeg skal optræde, vover jeg pelsen og læser et af de digte op, som hun engang i fortiden læste for mig. Titlen er Til en ung mor.

*Fryd dig, æblegren, din frugt
vugger i den lette vind,
runder sig og rødmer smukt
som en buttet barnekind.*

*Solbær, solskin, solsortfløjt,
alting gløder, dufter, gror.
Løfter du den lille højt,
smiler hun og er så stor.*

*Af et pigejertes ild
sprang en lille pige til.
Hvem er sødest, skal jeg tro?
I er søde begge to.*

*Intet på den hele jord
er som barnet hos sin mor.
Her er livets helligdom,
haven som vi drømte om.*

*Duft og solskin, svale vind,
luk dem helt i lykke ind!
Rør dem ikke, sorg og mén!
Vær velsignet, æblegren.*

Digtet blev aktuelt for mig i 1952. Man kan næsten sige, at Gelsted var en del af min hverdag, på samme måde som Kirk og Scherfig, men også Bidstrup og andre var det gennem *Land og Folk*.

I 1956-57 blev jeg ansat som reparatør på *Land og Folk*, og nu fik jeg et personligt forhold til Gelle. Han boede på dette tidspunkt i partilhuset i Dronningens Tværgade.

Min første opgave efter min ansættelse var at bolte en radio fast til væggen i Gelsteds værelse. Huset typografer havde i en eller anden anledning samlet sammen og foræret ham en fin, god radio. Men Gelsted var kendt for sin store gavmildhed. Hvis en eller anden var kommet på besøg og måske rost den fine radio, ja så ville Gelsted absolut forsøge at forære vedkommen radioen.

Jeg har oplevet, at den store Kunstner fra Færøerne William Heinesen, der altid besøgte Gelsted når han var i Danmark, engang havde foræret ham 2 af sine litografier. Nogle få dage efter var de væk. Der var en, som havde rost dem. Og Gelsted kunne ikke huske hvem.

En af Gelsteds mange bøger er for ganske nylig blevet genoptrykt. Det er romanen *Flygtninge i Husaby*. Den er forsynet med et langt forord af den gode professor Hans Hertel. Bogen omtaler han som Gelsteds eneste roman.

Gelsted har i alt fået udgivet ca. 50 større og mindre bøger, flere af dem i små oplag med hans digte.

Flygtninge i Husaby er næsten mere en beretning end en roman. Den fortæller om en flygtning, Tingsted, der til forveksling ligner Gelsted, som i oktober 1943 sammen med en stor flok på ca. 500 jødiske flygtninge i 2 større stenfiskerbåde var blevet transporteret til Sverige. Bogen beretter om Tingsteds liv i Sverige og de mange mennesker, han var kommet over

med, og mange andre, både danske og svenske, som han kom i kontakt med.

Bogen udkom først i Sverige under titlen *Judarne i Husaby* i juli 1944. Og så på dansk i oktober 1945, men her under titlen *Flygtninge i Husaby*. Den nu genoptrykte bog bruger dog den svenske titel – *Jøderne i Husaby*.

Jeg skal naturligvis være meget forsigtig med at tale en litteraturprofessor imod, men når Hans Hertel i sit lange forord skriver, at det er Gelsteds eneste roman, må jeg fortælle, at i min samling af Gelsteds bøger har jeg en anden roman, der også har Gelsted som forfatter. Det er godt nok en børneroman, men børn er vel også en slags mennesker.

Den har en særlig historie, og den er udkommet i 1925.

Hans Kirk og Gelsted har altid haft et tæt forhold. De lærte hinanden at kende omkring 1917-18. På et tidspunkt udskrev Chr. Erichsens Forlag en konkurrence om en ny børnebog. Historien er, at Kirk skrev denne bog, men sendte den ind i Gelsteds navn. Den må have vundet konkurrencen, for den blev udgivet. Jeg står med den her.

Gelsted og Kirk havde nogle indtægter bl.a. ved at skrive anmeldelser til forskellige aviser og blade. Kirk anmeldte bogen *På flugt* i *Lolland-Falsters Folketidende* og skrev bl.a., at Gelsted ikke havde sat sig ordenligt ind i historien. Bogen foregår i den tidlige middelalder i Danmark, og i bogen skulle kartofflen være omtalt, som på daværende tidspunkt ikke endnu var kommet til Europa.

Jeg ved ikke om historien er sand, men den er da meget god,

og bogen står i dag, som man kan se, som en børneroman skrevet af Otto Gelsted.

Jeg har så på den givne foranledning igen læst bogen *På flugt*. Der står ikke noget om nogen kartoffel, men jeg fandt et udtryk som måske peger på Kirk.

På side 29 står en sætning: »Han er nok ikke så kålhøgen«. Udtrykket kålhøgen benytter Kirk ofte i sine bøger og artikler. Jeg har spurt mig for i det jyske, om man der kender udtrykket »kålhøgen«. Der var bingo. Jyderne, især de ældre, bruger udtrykket endnu, mens man på Fyn, hvor Gelsted er født, for slet ikke at tale om Sjælland og Hovedstaden, her er det meget få, der kender dette udtryk.

Nu skal der nok mere end et enkelt udtryk til, før man med sikkerhed kan påstå at bogen *På flugt* er skrevet af Hans Kirk og ikke som angivet af Gelsted. Men jeg har da lov at have min mening.

Vi skal være taknemmelig for det lange forord, Hans Hertel har skrevet i den nye udgave af *Flygtninge i Husaby*. Også selv om der måske er en fejl eller to. Han fortæller her mange ting om Gelsted, som nok for de fleste er ubekendt.

Men jeg har en fornemmelse af, at Hans Hertel som mange andre »lærde« folk forsøger at dele Gelsted op i 2 personer. Den meget store digter og forfatter. Og så den meget aktive kommunist.

Både Nexø, Kirk, Scherfig og flere andre har borgerskabet gennem tiderne måtte anerkende som store kunstnere, som store mennesker. Og så har det samme borgerskab forsøgt at skille de store kunstnere fra deres kommunistiske overbevisning. Det samme borgerskab har aldrig forstået, at Gelsted, Nexø, Kirk og mange flere med dem, at de var store kunstnere og store mennesker, netop fordi de havde en fast og grundlæggende holdning til det bestående samfund. Og var overbeviste om, at dette samfund må afløses af et samfundssystem, hvor mennesker og ikke profitten er sat i højsædet.

Mange mennesker, også mange kunstnere, er gennem tiden faldet for borgerskabets pres. Det er som bekendt lettere at flyde med strømmen, end det er at bryde strømmen og svømme imod.

Gelsted, der gerne var ven med alle, forsøgte aldrig at fornægte sin overbevisning. Han var trods sin fysisk skrøbelighed et helt og stort menneske.

Gelsted var overbevist kommunist. Han blev medlem af DKP i 1929. Dengang som i dag var det absolut ikke nogen modesag at være medlem af DKP, men fra 1929 og frem til sin død i 1968 var han medlem og betegnede sig selv som kommunist. Det gjorde han nu også nogle år før 1929.

Han skriver, at han var kommunist før han lærte Kirk at kende, og at han var blevet det ved at studere især en tysk socialist F.A. Langes skrifter. Han skriver også, at han ikke på dette tidspunkt kendte noget til arbejdere eller til kommunistiske politikere. Det var alene ved at studere den socialistiske teori, at han var blevet kommunist.

Det kom naturligvis også til udtryk i hans digtning. Først i 30'erne skrev han en slagsang til Studentersamfundet. Den lyder sådan:

*Skal vi havne til sidst i en skumring,
Hvor de rødeste katte er grå?
Gå til grunde i al tings forplumring
som en åndelig Ladegårdså?
Å gå væk! Vi er træt af at tro på
den forsonlige udviklings mænd
For vi ved, at før fanden får sko på,
er de endt i det gamle igen.*

*Vores åndsliv – ja er der fugls føde?
Måske mimrer og mumler det lidt.
Lad de døde begrave de døde
Og ta kiste og vin på kredit.
Men pas på! For det bryder i massen,
Det er jordskorpen kommen i skred,
Det er drønet af arbejderklassen,
Mens den løfter sin verden i led.*

*Det er her, der skal danses og springes,
Og det gælder dit ja eller nej.
Skal din tanke af vilje bevinges,
Må du vælge den levende vej.
Lad dem bygge kasteller i luften
Og slå lid til en afdød kultur.
Skal der mures et hus for fornuften,
Må det rejses på arbejdets mur.*

Gelsted var ikke noget organisatorisk menneske, som f.eks Kirk. Gelsted sagde selv, at han ikke havde spor begreb om praktisk politik. Og når han og Kirk var til møde i nogle af de foreninger m.m., som de var medlemmer af, sagde Kirk til ham: Vent nu med at stemme, til du har set, hvem jeg stemmer på. Du stemmer altid forkert. Du har de mest besynderlige forestillinger om hvad frisind er. Du er et upolitisk hoved.

Jeg kan så tilføje, at hvis man spurte Gelsted om den daglige aktuelle politik, så var svaret næsten altid: »Det kender jeg ikke noget til. Spørg Kirk.«

Gelsted deltog med liv og sjæl i den antifascistiske kamp.

Han var humanist, kommunist, og antinazist. Han brugte sine rige evner i møder og gennem forskellige tidsskrifter. *Åndehullet* var et af dem, Det udkom kun i 3 numre, 1933-34. men så kom foreningen »Frisindet Kulturkamp« der udgav tidsskriftet *Kulturkampen*. Der kom *Kritisk revy* med flere.

I hele den antifascistiske kamp forstod han også, at der skulle samarbejdes med alle kræfter, der ville bekæmpe den nazistiske gift, der i høj grad også sneg sig ind i det danske borgerskab. Det var den daværende statsminister Stauning, der i sin tid forbød tidsskrifter *Åndehullet*, og det var den samme statsminister, der pålagde den danske presse at dæmpe kritikken af Tyskland og tysk politik, da Hitler var kommet til magten.

Kampen mod nazismen havde mange former. Man skulle også tage sig af de mange politiske flygtninge, som kom til Danmark efter Hitlers magtovertagelse.

Mange blev afvist ved den danske grænse. Flere blev udleveret til Gestapo og andre tyske myndigheder med døden til følge, eller de blev sendt til Kz-lejre osv.

De der fik lov at komme ind i Danmark, fik en kummerlig tilværelse og hele tiden med truslen over hovedet, at de kunne blive sendt tilbage til Tyskland.

Gelsted fik en særlig opgave, som han beskriver på følgende måde direkte citeret fra hans bog *Flygtninge i Husaby*. I en samtale med en anden, hvor man taler om jøderne og deres situation, siger han: »Men jeg har da for resten været gift med en jødinde. Ja det er der ikke så mange, der ved. Jeg syntes ikke, der vedkom andre. Det var nu også kun et politisk Ægteskab – for at skaffe hende dansk statsborgerret, så hun kunne få arbejdstilladelse og slippe for at blive udvist. Jeg blev præsenteret for hende før vi skulle op på Rådhuset. Hun var noget på et kontor og for resten meget sød. Jeg kunde godt lide hende, selvom hun måske nok var lidt sjusket i Hovedet. Ja sådan med aftaler og præcise træffetider. Så blev du skilt? Ja ser du en dag gik jeg på Strøget, og så kom der en bekendt og ønskede mig tillykke. – Til hvad? Spurgte jeg. – Til jeg havde fået en datter selvfølgelig. Så det viste sig at jeg havde en datter på 3 måneder.«

Jeg kan så tilføje, at Gelle var ikke den eneste, der blev gift med en flygtning for at skaffe vedkommende statsborgerskab og arbejdstilladelse.

Gelsteds mange aktiviteter og hans konsekvente holdning i den antifascistiske kamp gjorde ham naturligvis ikke populær blandt danske nazister og tyske myndigheder.

Den 22. juni 1941 blev en skammens dag i Danmarks-historien. Tyskerne have forlangt, at 64 danske kommunister skulle arresteres. De daværende danske myndigheder var dengang lige så underdanige over for tyskerne, som vore myndigheder er det i dag i forhold til EU. De fangede ca. 300 kommunister, altså betydeligt flere end tyskerne havde forlangt.

Gelsted var ikke blandt de fangne, så han fortsatte sin antinazistiske virksomhed.

Jeg kan ikke nære mig. I skal høre et digt han skrev. Titlen er *Samtale*.

Hitler siger til Kristus:

*-Svar mig, Jesus Krist,
Hader du alle Jøder,
Er du en god Nazist?*

*Hader du Broderdrømmen,
Frihed og Ret og Fred?
Husk at det kors, vi hylde,
Er der en hage ved.*

*Svar mig, Søn af Gudfader,
Er du Antisemit?
Kristus tegner med fingren
I Sandet og svarer blidt.*

*-Den, der er raceren,
Kaste den første sten.*

En særlig Brandes-fest i februar 1942 bragte bl.a. også Gelsted i kikkerten og fik den tyske gesandt Renthe-Fink til at opsøge

den danske justitsminister Thune Jacobsen for at beklage, at folk som Lulu Ziegler, Thomas Døssing, Gelsted, Kjeld Abel og Elias Bredsdorff ikke var interneret. I mødereferatet står at justitsministeren afviste det tyske krav ved at oplyse, at de omtalte kun var salonkommunister.

Gelsted kunne endnu et stykke tid vandre rundt i København og skrive til flere forskellige blade og tidsskrifter.

Tiden var dog ved at løbe ud. Gelle har siden selv fortalt om forløbet. »Der kom en kammerat op til mig og sagde Gelsted du ved for meget. Du kender alle vore hemmelige adresser. Vi er nødt til at eksportere dig. Du kan ikke tåle tortur, og det kan du risikere.

Så eksporterede de mig bare til Sverige. Jeg kom derover i en fiskerbåd.«

Men det kan man alt sammen læse i Gelsteds bog.

Børge Houmann har i sin bog *Kommunist under besættelsen* fortalt, hvordan og hvorfor Gelsted blev eksporteret.

»Den 27. oktober 1943 var det Gelsteds tur til at blive afskibet. Proceduren var den samme næsten hver gang. Den rejsende fik besked om at møde på Café Buris vinstue ved Nørreport Station. Den rådede stadig over et solidt lager af gammel portvin. Og den forvaltedes af en partikammerat i en tjeners skikkelse.

Ved vinduesbordet sad jeg og ventede, og mens vi nød opstrammeren, fik den bortdragende de sidste instruktioner. Han ville nu blive afhentet af en ham ubekendt person, der ville føre ham til en lejlighed på Amager. Herfra ville han måske omgående, måske først om en dags tid blive afhentet af en person ved navn Kaj, hvorefter han bare havde at holde sin mund og ikke stille spørgsmål af nogen art, før han havde svensk jord under fødderne.

Gelsted forhørte sig med et drilagtigt glimt i øjet, om det ville være ham tilladt at udtale sit mishag med Hitler, når han var i Sverige. Jeg bad ham drøfte dette spørgsmål med kammeraterne i Sverige. Jeg anså det dog ikke for opportunt, at han gebærdede sig i Stockholm, som han havde gjort i København. Grunden til, at vi fandt det nødvendigt at sende ham over, var, at når som helst han traf en tysk militærperson, og det var ham ligegyldigt, om det var en menig eller en general, gjorde han front mod tyskeren, indtog sin ejendommelige, stærkt personlige retstilling og meddelte vedkommende, at han foragtede denne hr. Hitler, som forpestede tilværelsen for både danske og tyske. Og han gjorde det på fejlfrit tysk, så ingen misforståelse kunne opstå.«

I dag kan vi glædes os og forundres over, at han var gået fri så længe.

Der er en datomæssig uoverensstemmelse mellem datoen for Gelsteds eksport til Sverige. Gelsted mener den foregik i begyndelsen af oktober, og Houmann skriver at den foregik i slutningen.

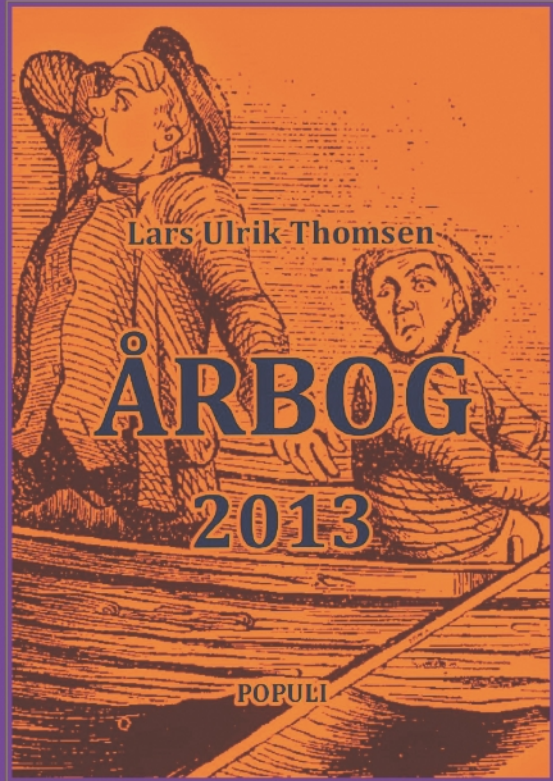
Vi ved, at der den 8. oktober 1943 afgik en stor transport på ca. 500 flygtningen fra Strøby til Klangshamm syd for Malmø. Meget tyder på, at det var denne transport Gelsted var med. Men det skal så tilføjes, at der afgik flere store transporter fra området syd for Køge.

Gelsted kom tilbage til Danmark i sommeren 1945. Han genoptog sit arbejde ved den kommunistiske presse og var tilknyttet *Land og Folk* frem til sin død i december 1968. Han skrev. Deltog i den politiske og kulturelle debat. Og han gendigtede Homers store værk *Odyssen* og *Illiaden*. Det blev en meget stor succes og udkom i mere end 20.000 eksp. Og det blev fulgt op af flere andre store oversættelser fra den græske mytologi.

Når jeg tænker på Gelsted, ser jeg ham på sin plads midt i *Land og Folk*'s kantine, hvor han indtog sin frokost med en guldøl og en cigar. Ofte alene mens han iagttagt de mange, som kom i kantine. Det kunne ske han havde en gæst med og så gik snakken livligt.

Jeg er glad over, at mit parti i de sidste mere end 20 år af Gelsteds liv, til trods for at kreditorerne næsten hver dag bankede på porten, på alle måder tog sig af den store digter. Han var en fast bestanddel af *Land og Folk*'s hus. Han var en trofast kommunist og et stort menneske.

Tak for opmærksomheden. Og tak for, at jeg fik lov at optræde ved denne lejlighed.

Lars Ulrik Thomsen

ÅRBOEG

2013

POPULI

Årbogen rummer kommentarer til året der gik. Den koster 150,- kr og kan bestilles: larsulrikt@gmail.com

3 ting om Maj93

»Maj93«: Udstilling 29/1 – 9/2 2014, Helligåndshuset, Amagertorv, København
Af Birgit Unnerup

Kunstnersammenslutningen Maj93 udstiller i Helligåndshuset på Strøget i København fra onsdag d. 29. januar til søndag d. 9. februar 2014. Der er åbent hver dag fra 10 til 18. Der er **fernisering** tirsdag d. 28. januar kl. 16 til 19. **Udstillingens telefon er 22 43 75 70.**

Lørdag 1. februar er der **lodtrækning** om indkøbsanvisninger (se senere) kl. 15.30, og torsdag d. 6. februar kl. 19.00 er der underholdning ved Christian Sievert.

Kunstnersammenslutningen Maj93 har de seneste 20 år haft faste, årlige udstillinger i Helligåndshuset i København samt flere steder i landet. Maj93 er en **kunstnerstyret** udstilling med forskellige udtryk, som alligevel bliver til en helhed.

I år præsenteres tre **gæster** fra hver sin generation: Billedhuggeren og grafikereren Inger Marie Jørgensen, som er født i 1915, viser bl.a. sine tosidede trærelieffer af svømmende ænder i Sortedamssøen. Maleren Inka Sigel viser sine kraftfulde og poetiske naturscenerier, og fra maleren Henrik Schütze kommer farvestærke motiver fra hans bosted på Christiania og fra Italien.

Herudover udstiller i år: Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Alfred Friis, Buller Hermansen, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen, Marianne Schepele, Christine Scherfig og Kirsten Antoine Sørensen.

Kunstnersammenslutningen MAJ 93

Maj93 er, som navnet siger, ikke nogen bedaget udstillingsgruppe, men langt de fleste i gruppen kender hinanden i årtier tilbage og et par stykker siden barndommen.

Flertallet i gruppen har en fortid på Kunstakademiet, hvor de studerede omtrent samtidig. Andre har en håndværkerbaggrund. Ved siden af det lange kollegiale venskab skyldtes gruppens dannelse, at mange lige på det tidspunkt savnede et ståsted for en fast årlig udstilling i hovedstaden.

Helligåndshuset ved Strøget, *Christine Scherfig: Gås* vistnok den sidste rest af Gråbrødreklosteret fra 1300-tallet, er blevet gruppens faste udstillingssted. De årlige tirsdagsferniseringer omkring 1. februar er for længst blevet et af tilløbsstykkerne i det københavnske kunstliv.

Bliv medlem

Maj93 optager medlemmer i **MAJ 93's VENNER** for et årskontingent på 100 kr.

Man får **gratis adgang** til den årlige udstilling, og vores helt særlige **kalender** vil blive tilsendt sammen med en **invitation** til ferniseringen.

Modtryk, modsat, manga

Af *Terkild Marker*

Jeg så tilfældigt en bog i en boghandel: *Kapitalen, Karl Marx*. Som mangeårig Marx-fan kunne jeg ikke lade være med at tage den. Jeg kom hjem med bogen og fandt ud af, at der var noget galt.

Der var tale om en japansk tegneserie, en såkaldt manga. Den oprindelige japanske udgave ville have været nem nok at læse – for en japaner. Den danske udgave er kun delvis omsat til dansk. Japanerne læser bøger bagfra. Dette er der ikke ændret på i den danske udgave. Japanerne læser den enkelte side fra højre mod venstre. Dette er der ikke ændret på i den danske udgave. Dette sidste betyder to ting: at ruderne i tegneserien er anbragt i den forkerte rækkefølge og at boblerne i den enkelte

rude er anbragt i den forkerte rækkefølge. Indholdet af den enkelte boble følger dog den danske læsekonvention.

Det er muligt at følge den japanske læsekonvention. Men det er en uvant måde at læse på. Hvorfor Modtryk ikke har spejlvendt den enkelte side om en lodret akse og hvorfor Modtryk ikke har ændret rækkefølgen af siderne sådan at den danske læsekonvention overholdes, ved jeg ikke.

Det værste er dog, at det lidt jeg har læst af denne lille tegneseriebog tyder på, at det faktisk er en glimrende lille bog med politiske pointer i, som danske unge godt kunne have gavn af at læse. Det er naturligvis rigtigt, at selv hvis Modtryk havde gjort deres arbejde ordentligt, så ville meget få mennesker have læst bogen. Alligevel er det beskæmmende, at Modtryk har begået disse dumheder. Også fordi jeg ellers formentlig kunne have anbefalet bogen.

Inger Marie Jørgensen: Kalkuner

Der foretages lodtrækning blandt medlemmerne af **MAJ 93's VENNER** om **indkøbsanvisninger** lørdag d. 1. februar 2014 kl. 15:30 på udstillingen.

Indmeldelse sker på udstillingen ved kassen eller på en mail

Søren Birk Pedersen: Værkstedsbillede

til: kontakt@maj93.dk med navn og adresse (overskrift: Medlem) og ved at indsætte 100 kr. på følgende konto: Reg.: 2103 Konto nr.: 0166182913. Husk at skrive navn ved overførslen.

Lodtrækning om indkøbsanvisninger betyder, at der bliver trukket lod om beløb (typisk 5.000, 3.000 og 1.000 kr.), som kan bruges til indkøb af kunst på udstillingen eller af de udstillende kunstnere.

Kalenderen, som kunstnergruppen Maj 93 har sendt ud til sin vennekreds de sidste 5 år, er en lille aflang sag, hvor der for hver måned er et værk af de udstillende kunstnere.

Anbefaling: Jeg har været på udstillingerne de seneste mange år, og det er altid en fornøjelse. Der er 5-6 kunstnere, som falder meget i min smag, og de er alle gode. Helligåndshuset er et dejligt og lidt anderledes udstillingssted. Det hele er hyggeligt og afslappet. Kunstnerne er ofte til stede, og blandt de besøgende er der mange, man kender fra tidligere. Ingen tvivl om, at det er en del af venstrefløjen. Så gå endelig derhen, mens tid er.

Jørgen Buch og Maj 93

Jørgen Buch er en af kunstnerne i Maj 93. Jeg har mødt ham et par gange og bl.a. købt hans store billede af Gagarin, som var en af mine barndomshelte. Han kommer meget i Oktober Bogcafé, hvor jeg også er gæst ind imellem – især nu, hvor den er flyttet til Vesterfælledvej 1 (hjørnet af Vesterbrogade). Sidst jeg var derhenne, var der gang i ophængningen af Jørgen Buchs »Anegalleri«, der består af 39 portrætter af danske og udenlandske revolutionære og forfattere. Da jeg ledte efter de nærmere oplysninger herom, faldt jeg over dette i bogcaféens nyhedsbrev:

Efter en turbulent periode med oversvømmelse, flytning og istandsættelse kan Oktober Bogcafé og Galleri nu igen åbne for gallerisalg. Udover **Jørgen Buchs store maleri »18. maj 1993«**, der fra åbningen har prydet butikkens ene væg kan vi nu invitere til fernisering på

Anegalleriet

Jørgen Buch: 18. maj 1993

Den 18. maj 1993

Det første hint til den politiske 18. maj var, at Kunstnergruppen »Maj93« blev stiftet ikke blot i maj 93, men den 18. maj, som gruppemedlemmet Jørgen Buch så tilfældigvis har malet et stort maleri af, som tilfældigt var i det nyhedsbrev, jeg læste i for at finde oplysningerne om »Anegalleriet«.

18. maj 1993 var dagen for folkeafstemningen om Edingburgh-aftalen, og der blev efterfølgende »uroligheder« på Sct. Hans Torv i København (på internettet kommer sagen frem ved at søge på »18. maj-urolighederne«). I relation til lederen i det seneste nummer af Skub, så er der i materialet om 18. maj masser af eksempler på politiets inkompetence, uprofessionalisme og brutalitet. Jeg husker bl.a. et ordskifte fra offentliggørelsen af (noget af) politikommunikationen fra den aften, hvor der er en melding om, at ambulancen ikke kan komme igennem til de sårede. Svaret fra politiet er, at det er lige meget, da det »bare er nogle skide demonstranter«.

Så er det godt at tænke på, at mange af vores ledende politifolk i de senere år rejser ud i den store verden – især til lande vi har overfaldet og ødelagt – for at lære disse landes politifolk, hvordan politiet skal være demokratisk og hjælpe borgerne.

Pensionisternes Kulturforening af 1965

8. januar 2014

Der indkaldes hermed til

Ordinær generalforsamling

Onsdag den 29. januar 2014 kl. 11.30, Mølle Alle 26, Valby.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Valg af 2 stemmetællere
3. Bestyrelsens beretning.
4. Regnskab
5. Indkomne forslag (der er forslag fra bestyrelsen om vedtægtsændringer)
6. Valg af formand (lige år) modtager genvalg
7. Valg af næstformand (ny post)
8. Valg af kasserer (lige år) modtager genvalg
9. Valg af bestyrelsesmedlem a (lige år) modtager genvalg
Valg af bestyrelsesmedlem b (lige år) modtager genvalg
10. Valg af 2 bestyrelsessuppleanter
11. Valg af 2 bilagskontrollanter
12. Eventuelt.

Kammeratlig hilsen
Bestyrelsen**Forårsprogram 2014****PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965**

Onsdag den 29. januar:

Generalforsamling.**BEMÆRK EKSTRA ARRANGEMENT:**

Torsdag den 30. januar 2014 kl. 18.30:

Erik Clausen på hjemmebane i Malernes Fagforening i Byggefagernes Hus, Lygten 10, København NV.

Onsdag den 5. februar:

Forfatteren Klaus Haase fortæller om Bertolt Brechts forfatterskab.

Onsdag den 12. februar:

Historien om Gammel Strand og fiskekonerne ved Christian Bech.

Onsdag den 19. februar:

Byggefagernes visioner ved Per Olsen, formand for Byggefagernes Samvirke og formand for Dansk EI-forbund, København.

Onsdag den 26. februar:

Skipperlabskovs.

Onsdag den 5. marts:

Erindringer fra Afrika ved Jakob Jensen.

Onsdag den 12. marts:

Musikeren Fin Alfred underholder.

Onsdag den 19. marts:

Europaparlamentsvalget og folkeafstemningen om**dansk tilslutning til den europæiske patentdomstol** ved Rina Ronja Kari, spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU.**Onsdag den 26. marts:****Forårsaflutning.***Alle arrangementerne - undtagen den 30. januar – foregår kl. 11.30-14.00 hos 3F BJMF, Mølle Alle 26, Valby.*

En legende bliver 100

Cecilie Dybvad Hansen, i Hillerød, og langt ud over kommune-grænsen, kendt under navnet Lillemor, fylder 100 år den 14. januar. Mange der i dag er pensionister vil huske Lillemor som skolesygeplejerske. 3 af skolerne i Hillerød har hun været tilknyttet. Tilnavnet Lillemor fik hun nok før besættelsen. Hun var med til at huse og bespise nogle af dem, der var flygtet fra Hitlers Tyskland og var kommet til Danmark med eller uden opholdstilladelse. Tilnavnet blev bekræftet under besættelsen. Hun kom meget tidligt i kontakt med modstandsbevægelsen, og hendes hjem blev tilflugtssted for modstandsfolk, som jorden brændte under. Mange fandt her det fristed, som betød, at de med nye kræfter kunne vende tilbage til kampen. Ingen tvivl om at hun har reddet flere modstandsfolks liv. Et eksempel fra april 1945: Nogle ledende modstandsfolk skulle fra Hillerød til Jægerspris. Da de i bil kom til broen i Frederikssund, som var stærkt bevogtet, opdagede Dalle – Hans Normann Petersen - at han havde glemt sit legitimationskort. Han sprang ud af bilen og løb tilbage mod Frederikssund og tyskerne efter ham. De to andre i bilen fortalte, at det var en blaffer de havde taget op og at de i øvrigt ikke kendte noget til ham. Bilen og de to blev naturligvis undersøgt, men de var ubevæbnede, og vognen var også »ren«. De 2 fik lov at køre videre, men tyskerne beholdt Dalle. Han talte ikke tysk, men havde dog gjort dem forståeligt, at han havde glemt sit legitimationskort hjemme. Tyskerne ringede til hans adresse, som var ved Lillemor, hvor han boede

sammen med en anden modstandsmand. Tyskerne forlangte at Lillemor skulle finde hans kort og gå til Gestapo i Hillerød og vise det til dem, så de kunne ringe til vagten i Frederikssund og bekræfte, at Dalle både havde kort og adresse. Lillemor skulle ikke til Gestapo. Hun tog sin cykel og kørte til Frederikssund. Viser dem Dalles kort og fortæller tyskerne, at »nu har den fulderik af min mand igen teet sig helt tosset. Det må I meget undskylde«. Hvor utroligt det kan lyde, fik Lillemor sin fulderik med hjem, og han kunne dagen efter mødes med bylederen for modstandsbevægelsen i Frederikssund Morten Nielsen.

Der kunne berettes om flere andre eksempler på Lillemors indsats og hendes mod og betydning.

Efter befrielsen i 1945 blev hun gift med Murer-Tonny og fik ham på benene efter tortur og Kz-lejr.

Siden var det politiske flygtninge fra andre lande, som fik et fristed ved Lillemor, de var måske fra Iran eller Chile, men det var mennesker i nød, som skulle have hjælp.

Mon ikke mange vil finde vej til Sofienborg på Axel Jarlsvej den 14. januar kl. 14? Det ville klæde den ny borgmester i Hillerød om hun mødte op og fortalte, at en lokalitet i Hillerød i fremtiden vil blive kaldt Lillemors Vej eller Plads. Ingen har fortjent det mere end Lillemor.

*Jørgen Tved.
Frederiksværk*

Nedlæg K-Festival

Før jul læste jeg i *Arbejderen* en reportage om en fransk festival for avisen *L'Humanité*. Det fik mig til at tænke på K-festival i Nørrebroparken, hvor jeg plejer at deltage. Der er altid et godt musikprogram, som er en større sag værdig. Så jeg mener at KPID og DKP bør lægge organisationschauvinismen på hylden

og nedlægge K-festival. Det ville give plads til at afholde en langt bredere og større festival i august for *Arbejderen*, hvor også KPID og DKP kunne være repræsenteret.

Wilfred Gluud
København N

Polio i Syrien

Polio er udryddet over det meste af kloden. Syrien udryddede polio i 1990'erne. Nu optræder der 22 tilfælde af noget, der formentlig er polio, i det nordøstlige Syrien. Og det forventes, at mange flere allerede er blevet inficeret.

Polio er en virusinfektion, der hovedsagelig spredes gennem kloakvand. Takket være USA's og EU's stedfortræderkrig imod Syrien er mere end 6 millioner syrere på flugt. Der kan ikke garanteres uinficeret drikkevand til dem. Og halvdelen af

børnene blandt flygtningene er formentlig ikke blevet vaccineret. WHO (Verdenssundhedsorganisationen) siger, at en koncentreret vaccinationskampagne burde have været startet efter et par uger. Det er ikke sket. Takket være krigen mod Syrien har WHO haft svært ved at kunne starte vaccinationerne.

Oplysningerne er taget fra en notits (»Polio reawakens in Syria«) i tidsskriftet *New Scientist* 26. oktober 2013.

Terkild Marker

Ældre udsættes for tvang

Fra slutningen af 2014 skal alle ældre tvinges til at anvende computer for at komme i kontakt med offentlige myndigheder. Ganske vist vil der være adgang til it på biblioteker og borger-service, siges det. Men har man tænkt over, hvor besværligt det bliver for ældre ikke-computervante medborgere at skulle være afhængige af det. Og samtidig vil store nedskæringer på det offentlige (også biblioteker m.v.) medføre yderligere besvær og lange ventetider for ældre. Ikke så få ældre er dårligt gående,

har svigtende helbred og måske dårlig hukommelse. Hvad har man tænkt sig at gøre for den store gruppe? Efter min mening skal der gå en generation førend man kan forlange, at alle skal bruge it.

Anders Kristensen
konstitueret næstformand for Pensionisternes Kulturforening
af 1965

Nytårshilsener

Igen i år bringer vi her på de sidste sider af det nye års første blad foruden nytårshilsener fra forskellige danske organisationer et udvalg af de mange hilsener fra broderpartier verden over med redaktionens bedste ønsker om et

GODT NYTÅR!

**Glædelig jul og solidarisk nytår
til
Dansk-Cubansk Forenings
medlemmer og venner**

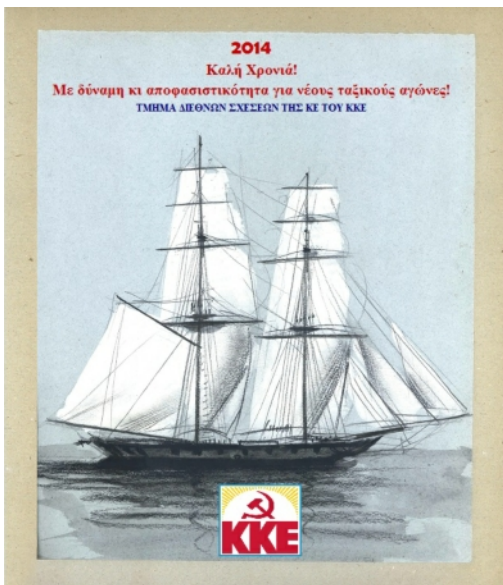
Obama: Du kan stadig nå det! Hæv blokaden, luk Guantánamobasen, frigiv "De 5" - og sig undskyld til dem for 14 års uberettiget fængsling!

Støt Cuba - bliv medlem af
Dansk-Cubansk Forening cubavenner.dk

Serbiens Kommunistiske Parti

BEST WISHES FOR 2014
FRATERNAL GREETINGS - PCP INTERNATIONAL DEPARTMENT

LES MEILLEURS VOEUX POUR 2014
SALUTATIONS FRATERNELLES - SECTION INTERNATIONALE DU PCP

PARTIDO COMUNISTA PORTUGUÊS

2014 • 40º ANIVERSÁRIO DO 25 DE ABRIL

Lebanese Communist Party
Happy New Year
2014

كل عام وأنتم بخير

2014 2014

НАРОДОВАСТЕ • СОЦИАЛИЗМ • ТРУД • ВИСОК • ЯСНОСТ

КПРФ

COMMUNIST PARTY
OF THE
RUSSIAN FEDERATION

Partido Comunista de México
Communist Party of México

2014

Por un nuevo año luchando
por el socialismo-comunismo
For a new year fighting for
the socialist-communist world

www.comunistas-mexicanos.org

We wish you a
prosperous new year
2014!

NKP
NORDS KOMMUNISTISKE PARTI
Communist Party
of Norway

Jørgen Hovde
Chairman

Svend Haakon Jacobsen
General Secretary

80 YEARS OF STRUGGLE... ICP
1934-2014

Fraternal Greetings
& Happy New Year!
2014

IRAQI COMMUNIST
PARTY